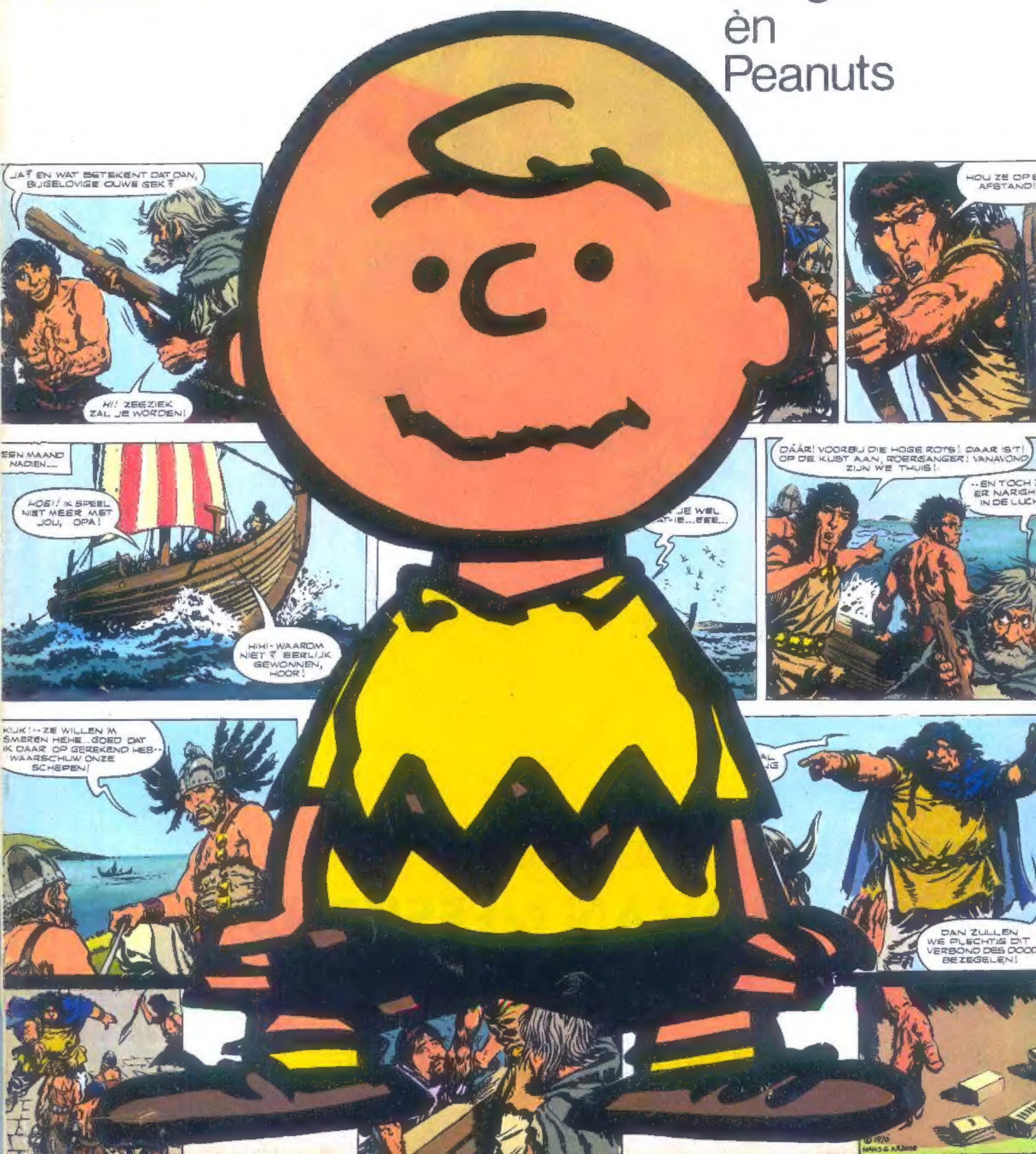
STRIPWEEKBLAD

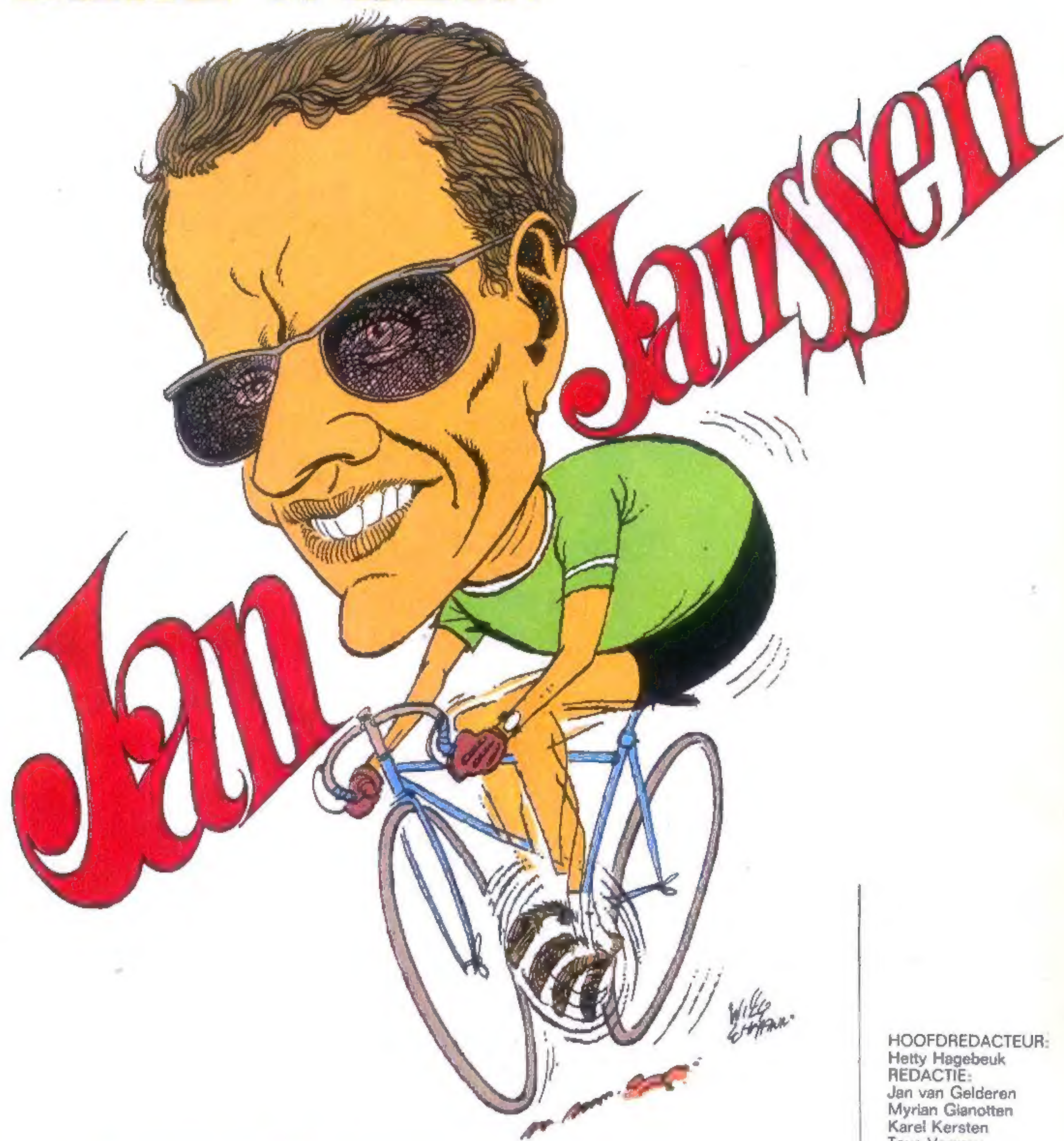
pep

nr. 2 * 2/8 januari 1971
prijs 60 cent

Jan Janssen
Continental
Uptight Band
Morgan
èn
Peanuts

DEZE WEEK:

volgende week:

JOHAN NEESKENS

DE KINKS

DE AZTEKEN

HOOFDREDACTEUR:
Hetty Hagebeuk
REDACTIE:
Jan van Gelderen
Myrian Gianotten
Karel Kersten
Teus Verwey
Jan de Rooij
Rita Homan
Maarten Boom
Marianne de Kruyff
Marijke Scholten
Hans Keeris

pep

is een uitgave van
DE GEILLUSTREERDE
PERS N.V.
Stadhouderskade 85
Amsterdam.
Postbus 497.

Post voor

pep postbus 497, Amsterdam

Zeepost

Hier is dan een lettertje van een zeeman. Als mijn ouders zo af en toe Peps sturen, dan worden die gretig door de bemanning gelezen. Het fijne is dat er voor iedereen wat in staat, maar toch zag ik er graag een artikel over kust- en zeesleepvaart in komen. Nou, dat was het, van mijn kant over en sluiten maar en voor alle hens aan schrijf- en tekentafels een dikke pluim.

Walter Bonnema, Delfzijl

Goed idee.

Spannend

Ik vind Pep reuze goed omdat er zulke spannende verhalen in staan. Vooral Rik Ringers vind ik erg goed. Dat is altijd het eerste wat ik lees. Engelbert vind ik ook wel leuk. Maar kunt u niet eens dierenplaten in Pep zetten, van een konijn of een marmot of zo?

Ellie Tabak, Bussum

Als je ons even schrijft wat „of zo" is.

Groot

In Pep nummer 44 staat een foto van miss Sheelagh Seale met een wolfhound, de grootste ter wereld. Nu zou ik graag willen dat u een uithaler van de grootste honden plaatste met de namen erbij natuurlijk. Dan kan ik die in mijn album plakken.

P. G. Dam, Roodeschool

Er zijn te weinig grote honden om er een echte PEPplaat van te maken.

Motoren

Jullie blad is hartstikke goed. Ik snap niet hoe jullie die verhalen voor elkaar krijgen. Nu wou ik jullie vragen om een uithaler van de motoren uit de film Easy Rider, die zijn net zo fantastisch als Pep. Die foto van Jo Siffert was ook hartstikke goed!

R. Hagendijk, Rotterdam

Die film is al zo oud.

Geslaagd

Jarenlang lees ik Pep al en met veel plezier. De geslaagdste strips zijn natuurlijk Asterix en Lucky Luke. En over deze laatste strip wil ik het hebben. Want langzamerhand ga je doorkrijgen wat er zal gebeuren in het verhaal, en dat is jammer. Daarom wilde ik vragen of u niet voor een tijdje een andere strip daar wil plaatsen; ik dacht aan Chick Bill. Wat denkt u?

Guus Visser, Amstelveen

Cocco Bill komt weer.

INHOUD

Strips

Haal de geschiedenis van de humoristische film, puzzels, spotters, beat, voetbal en prehistorische platen eruit en zet er strips voor in de plaats. Pep is een stripblad en geen sport-beat-geschiedenisblad. Ik betaal de zestig cent niet voor Pep-zendtijd en spotters. Het is zeker goedkope bladvulling!

Jan Hartsuiker, Nijmegen

Helemaal niet.

Volley

Kunt u niet iets over volleybal schrijven, met een paar goede foto's erbij? Want meestal staat er wat over voetbal en zangers in Pep. En nu lees ik Pep al vijf à zes jaar, maar ik heb nog nooit wat over volleybal gelezen of gezien.

Gezinus Hessels, Deinum

Er heeft in het verleden het een en ander over volleybal in PEP gestaan en we doen er best nog eens wat aan.

Weg

Al drie jaar lees ik uw geweldige blad. Maar ik vind dat enkele strips weg moeten. En de plaatsen die dan open blijven moet u dan niet vullen met bijvoorbeeld pepspotters of pepzendtijd De Onkluntsbaren, maar zet er liever twee bladzijdes van Mick Tangy en Rik Ringers voor in de plaats. Het allerbeste vind ik Mick Tangy en de Zwarte Engelen.

Gert v/d Linden, Wassenaar

Blij met Michel Vaillant?

OPLOSSING PUZZEL PEP 1

De groenten van Panoramix: 1-13, 7-26, 21-31, 19-30, 4-11, 5-10, 25-3, 24-6. Titel van het beroemde boek: De ronde van Gallië. Wie is wie?: A=A, B=F, C=E, D=C, E=D, F=G, G=B. De eerste letters zijn de mannen van het onderste rijtje. De voetindrukken op de schilden: A3, B4, C1, D2, E5.

PEP, Uitgave van De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam, Postbus 497. **Abonnementsprijs** voor Nederland 50 cent per week of f 6,50 per 13 nummers; voor buitenland worden prijzen en condities op aanvraag gaarne verstrekt. Losse nummers 60 cent. **Telefoonnummer** voor vragen en mededelingen van abonnees: 020-729785. **Girobetaling:** Indien u het blad per post onder adresband ontvangt, op postgirorekening 330021 van Pep, Amsterdam, bij voorkeur door middel van de stortings/overschrijvingskaart die u wordt toegezonden. **Adresverandering** drie weken tevoren opgeven met vermelding van het oude en nieuwe adres en wijze van ontvangst (post of wederverkoper) aan Pep, afd. abonnementen, postbus 497, A'dam. **Attentie:** zonder schriftelijke toestemming van de uitgeefster is het verboden dit blad op te nemen in of ter beschikking te stellen van een leesportefeuille. **Agence for Canada:** Dutch Magazine and Book Import Cy., Whitby.

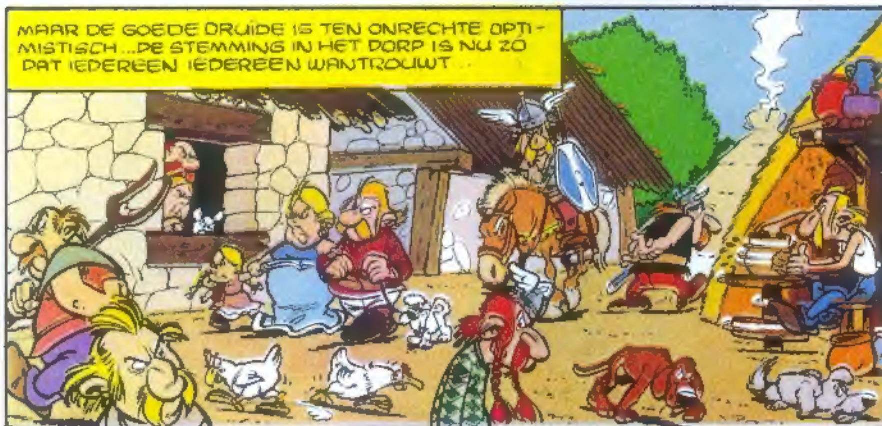

Asterix en

TEKST: GOSCINNY
TEKENINGEN: UDERZO
VERTALING: MYRIAN GIANOTTEN

DE INTRIGANT

Door toedoen van Cassius Catastrofus zijn er vreselijke verdenkingen jegens Asterix gerezen: de sfeer in het dorp is gespannen...

DE VOLGENDE MORGEN DOORKRUIST EEN UITERST VOORZICHTIGE ROMEINSE PATROUILLE HET WOUD...
VOETSTAPPEN!
LATEN WE ONS SNEL IN DIE BOOM VERSTOPPEN!

EEN ANDERE BOOM! OEI! NEEM 'N ANDERE!
TE LAAT! SSSTIL!

WAT AARDIG VAN JE OM ME TE HELPEN MIJN STRIKKEN LEEG TE HALEN...
IK WILDE RUSTIG MET JE PRATEN, ZONDER POTTENKIJKERS EN LUISTERVINKEN!

AAAUW!
SSJT! OEI!
JIJ HEBT AL ZOVEEL MEEGEMAAKT, NESTORIX... WAT DENK JIJ... ALS DE ROMEINEN DE TOVERDRANK WERKELIJK HEBBEN, ZIET 'T ER NIET BEST VOOR ONS UIT... MIJN VROUW VINDT DAT WE DE STREEK MOETEN VERLATEN EN IK...

BAH, BAH, BAH! IK BEN NIET BANG VOOR DE ROMEINEN, ZELFS NIET ALS ZE DE TOVERDRANK HEBBEN! IK BEN BEREID GERGOVIA TE HERHALEN!

HEBBEN WIJ DE TOVERDRANK?
JE ZOU 'T WEL DENKEN...
ZEG,... DE GALLIËRS ZIJN WEG... WAT DACHTEN JULLIE ERVAN DEZE BOOM TE VERLATEN?
JA... 'T STIKT HIER VAN DE WESPEN!

BZZZZZZZZZZZZZ

IN KAMP AQUARIUM...
WIJ HEBBEN DE TOVERDRANK! WIJ HEBBEN DE TOVERDRANK!

WORDT VERVOLGD

Erwin

DOOR: HANS G. KRESSE

DE

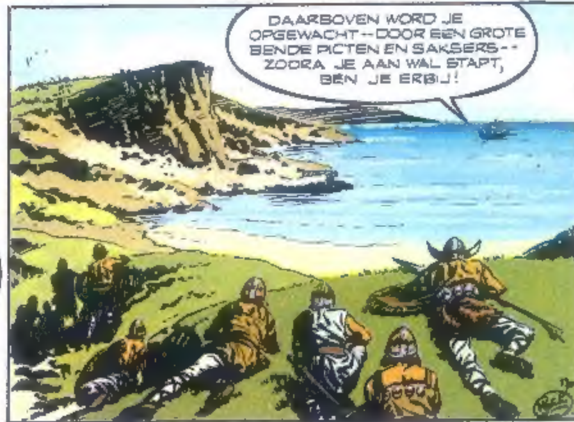

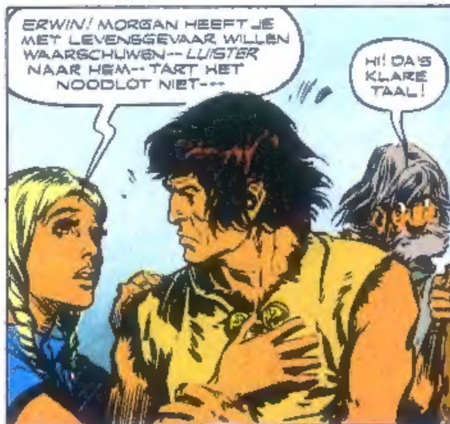

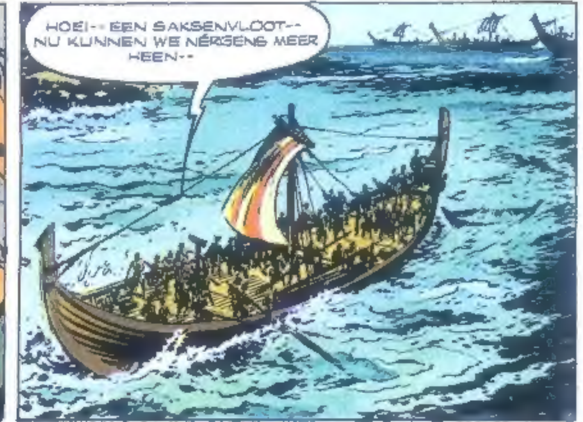

GEWELDENAAR

Erwin, de koning der Gotodin, is op weg naar huis. De Saksers en Picten willen voor zijn aankomst het Brittenleger vernietigen...

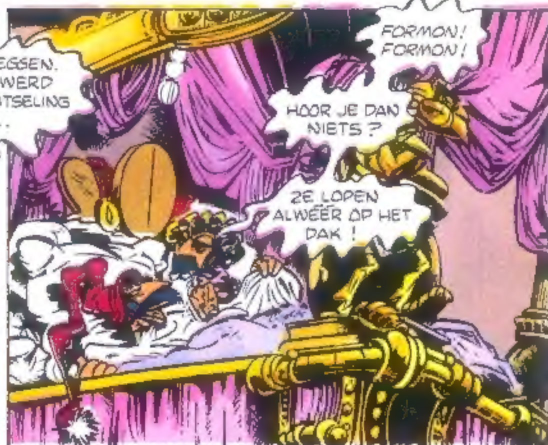
WORDT VERVOLGD

DAN TEAL

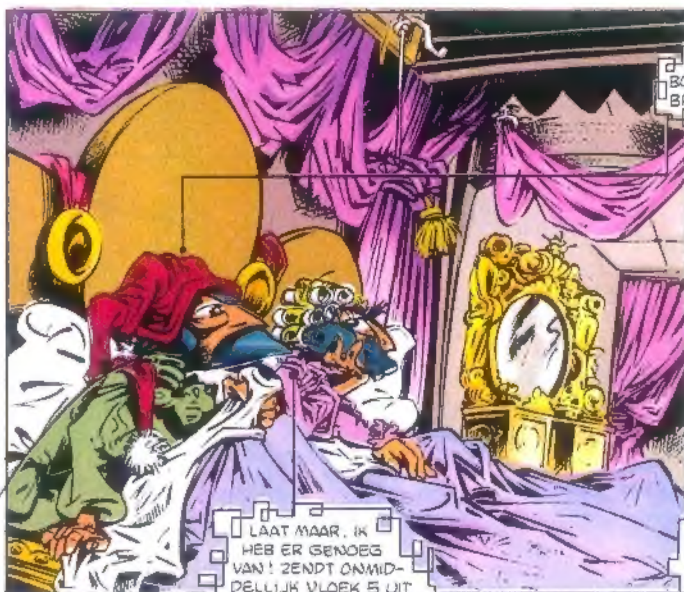
TEKENINGEN: JOHNN BAKKER
SCENARIO: GEO STAAD

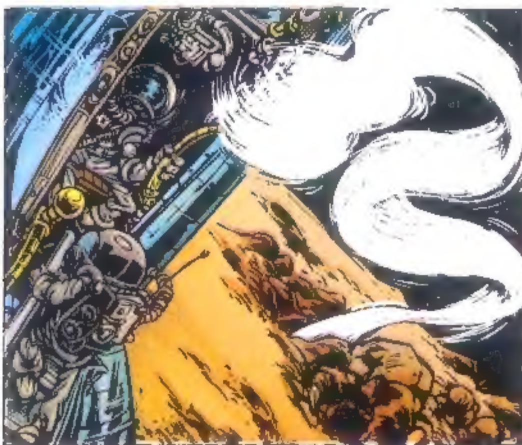

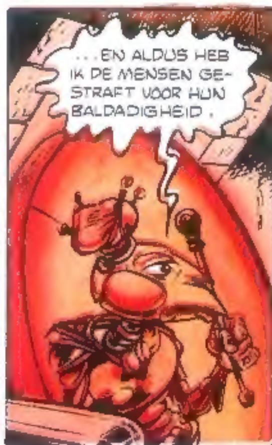

en **HET MAANVIRUS**

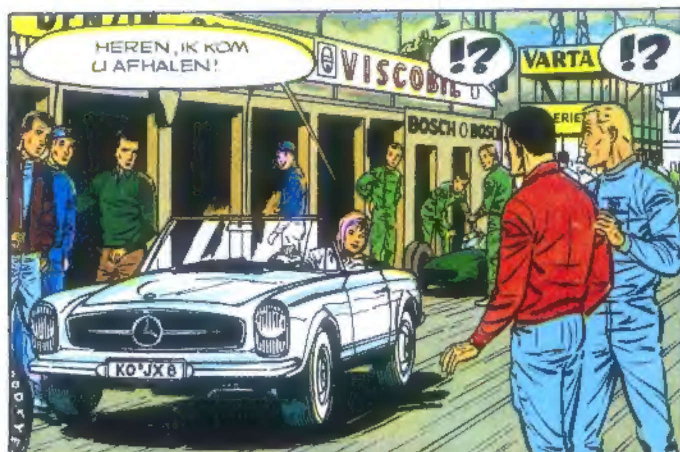
Bij de Mwezi, die niet veel goeds in de zin hebben, ontmoet Dan Teal Formon, koning van een rijk dat onder de aarde ligt…

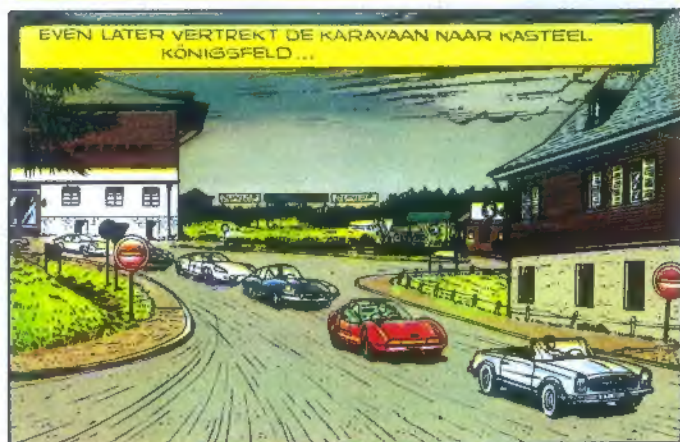
MICHEL VAILLANT

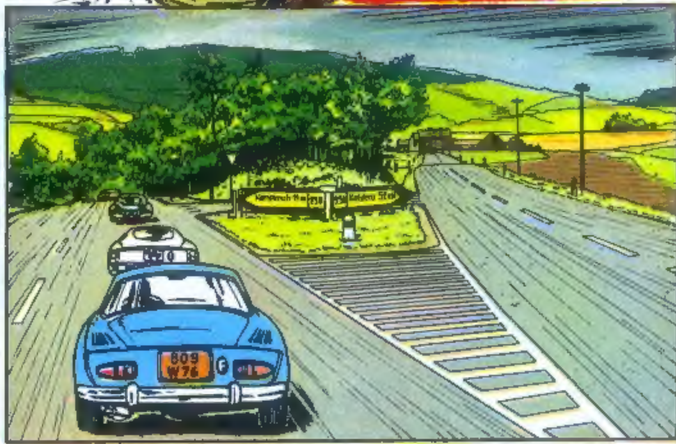
DOOR
JEAN
GRATON

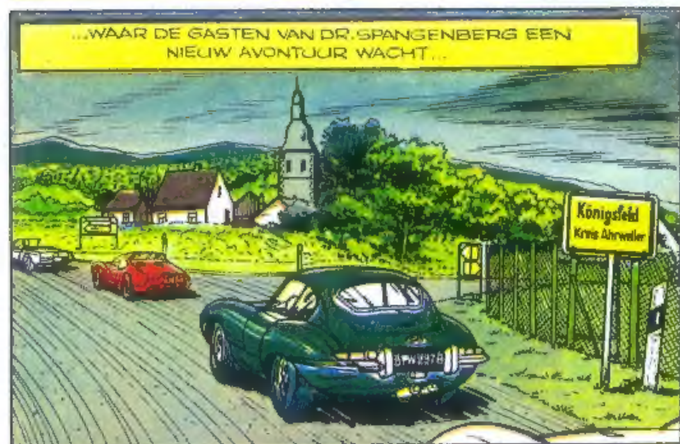
de

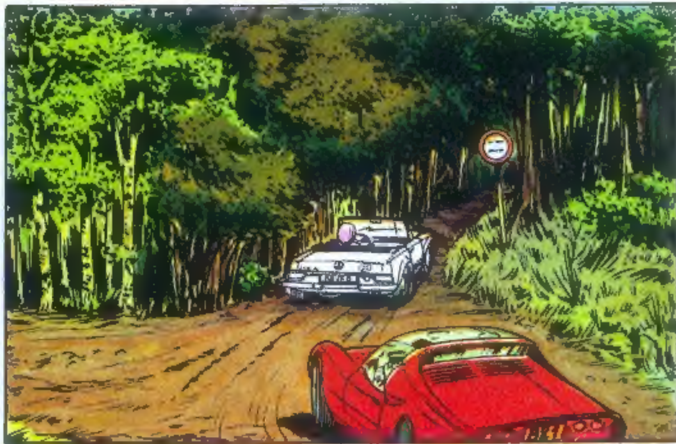

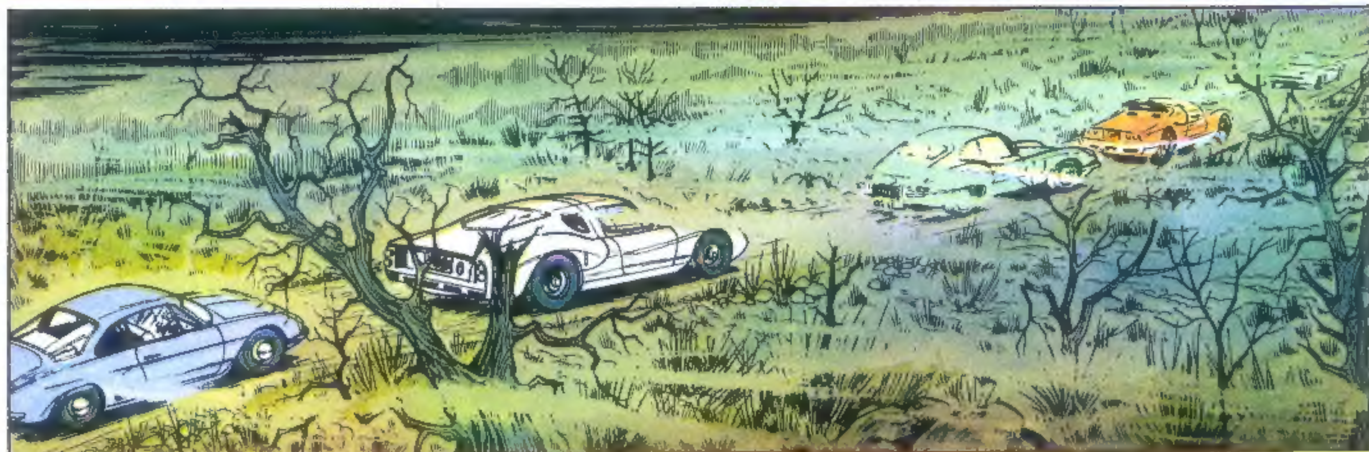

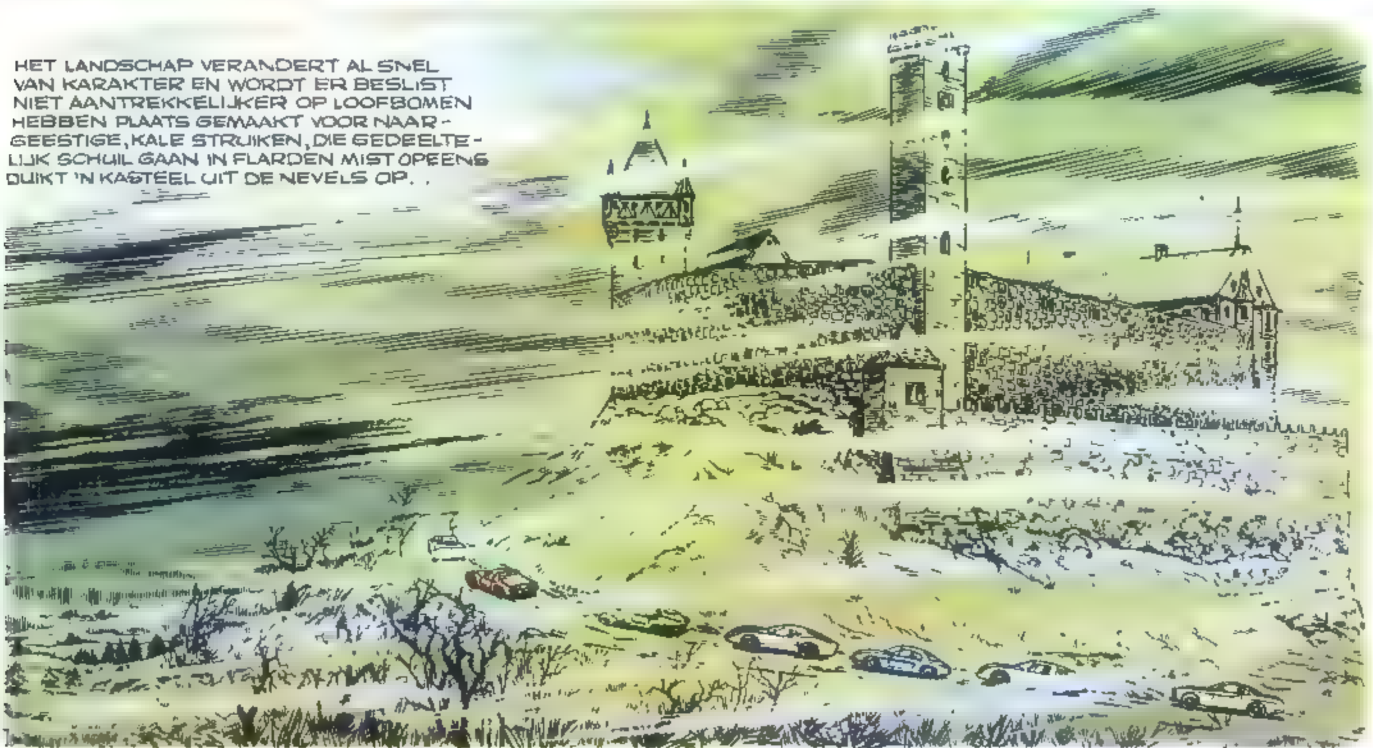

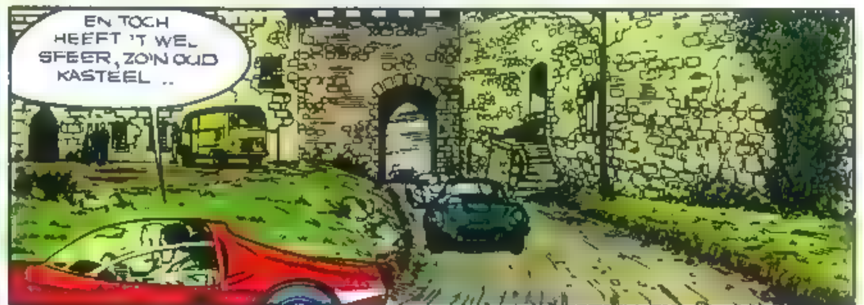

ridders van Königsfeld

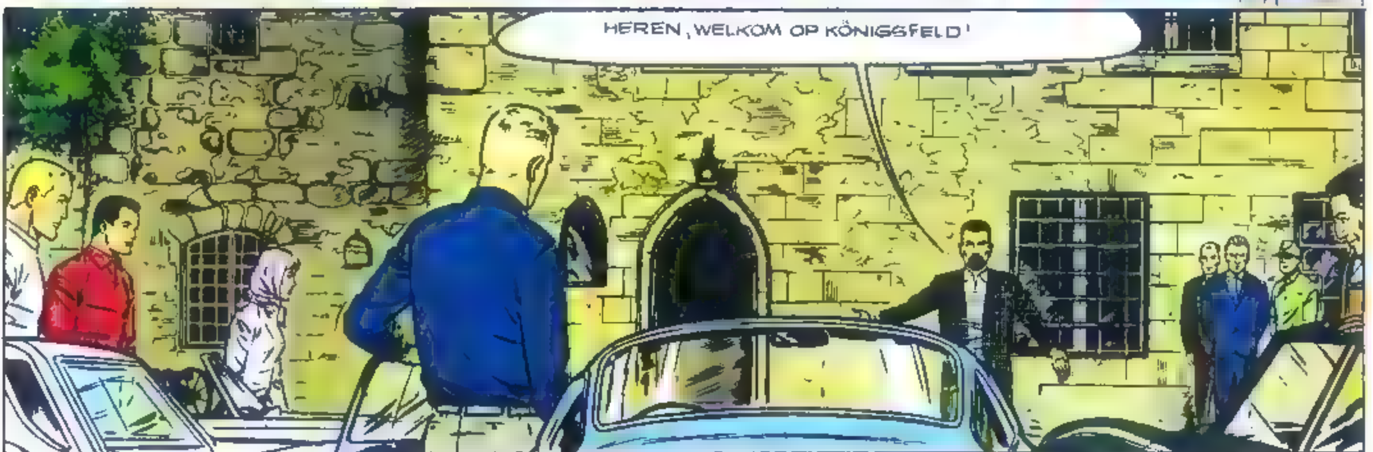
Michel Vaillant, Steve en vijf van hun vrienden zijn door Dr Spangenberg uitgenodigd op kasteel Königsfeld bij de Nürburgring

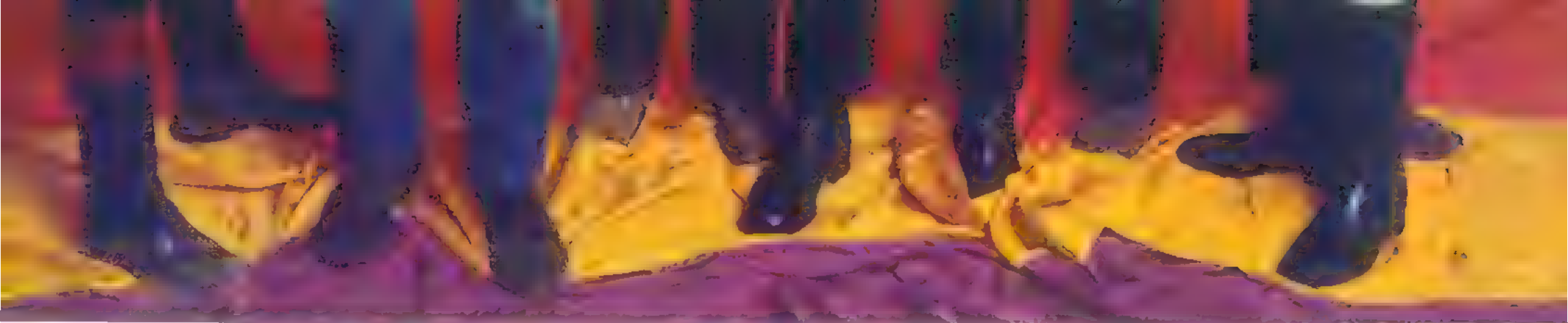

WORDT VERVOLGD

V.l.n.r.. Onno Stoopendaal, Remko Wellerdieck, Ritty van Straalen, Maarten Stoopendaal, Peter Legler, Bud Bergsma, het stralende middelpunt Lettie Verhoef

THE CONTINENTAL UPTIGHT BAND

Foto: Claude Vanheye

Tekst: Jan de Rooij

De Utrechtse groep The Continental Uptight Band loopt al een stug tijdje mee in de vaderlandse popbusiness. De formatie timmert nooit opmerkelijk aan de weg, maar is toch altijd goed voor volle zalen gedurende de vier of vijf optredens in de week. Met het uitkomen van de eerste single is de eerste stap gezet op weg naar het succes. „Sing a song for us", een nummer van de Humblebums, bereikte de 21e plaats van de Veronica Hitparade. Lettie Verhoef (zang), Onno Stoopendaal (12-snarige gitaar, zang), Remko Wellerdieck (bas), Bud Bergsma (zang, 12-snarige gitaar en 5-snarige banjo), Peter Legler (zang), Maarten Stoopendaal (zang, 6-snarige gitaar) en Ritty van Straalen (drums) zitten in de folkhoek.

Pep: Waarom voelen jullie je tot de folk aangetrokken? Onno: „Het is levenslustige, ongecompliceerde muziek en. . . het is op het ogenblik enorm in. Kijk maar eens naar de film Woodstock. Wie treden er in op? Richie Havens, Crosby, Stills, Nash & Young en John Sebastian, allemaal folkjongens. We spelen trouwens al vijf jaar lang niets anders. Toen we in 1965 onder de naam „The New Folk Troubadours" begonnen, brachten we uitsluitend folk in de stijl van het Amerikaanse trio Peter, Paul en Mary. Van dat soort versjes zijn we afgestapt, momenteel staan we erg onder invloed van de Moby Grape, de Creedence Clearwater Revival en de Mama's en de Papa's."

Hoe komen jullie aan de naam Continental Uptight Band? „Die hebben we gekozen naar aanleiding van een song van het duo Lester Flatt en Earl Scruggs, getiteld „Californian Uptight Band". Het liedje handelde over een groep die, even als wij, overstapte van de folk op de folkpop. Omdat wij van het Europese continent afkomstig zijn, hebben we Californian toen in Continental veranderd."

Zijn jullie tevreden over de opnametechniek in ons landje? „Tja, je moet roeien met de riemen die je hebt. Enkele weken geleden hebben we onze eerste elpee „Beautiful friendship" uitgebracht. De opnamen daarvoor vonden plaats met een 4-sporenrecorder. In Amerika daarentegen hebben ze al de beschikking over 16-sporenrecorders, zodat wij dus onmogelijk de kwaliteit van langspelers als „Déjà Vu" kunnen benaderen. Toch zijn we wel tevreden over onze plaat, die onder leiding van producer Frank Jansen is opgenomen. We hebben dan ook een vijfjarencontract met Bovema afgesloten, wat inhoudt dat we elk jaar een elpee mogen uitbrengen. Oh ja, er komt binnenkort een 8 sporen-recorder."

Hoe reageert het publiek bij zaaloptredens op jullie muziek? „Meestal komen ze alleen om te dansen en dan is er voor ons weinig eer te behalen. Op popconcerten voelen we ons daarom meer thuis, je hebt dan te maken met een luisterpubliek. Op het Folkfestival te Utrecht, waar we optraden met The Crofters, Derrol Adams en Stefan Grossman was de sfeer fantastisch. Ach, folkmusic is lovemusic, het is een muziek die verbroedert. Onze muziek zegt: „jongens, vind een manier om lief te hebben."

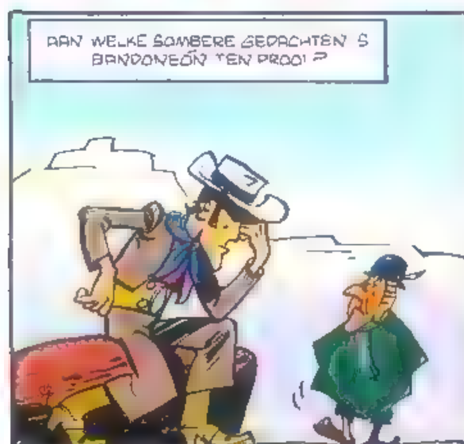
Een onbescheiden vraagje Hoeveel hebben jullie aan „Sing a song for us" overgehouden? „Nou, dat is een lachertje. In Nederland zijn er zo'n 10 000 exemplaren, toch een respectabel aantal, over de toonbank gegaan. Wij krijgen dan 5% van de brutoverkoop minus onkosten, wat in dit geval op 2000 gulden neerkomt. Dat bedrag moeten we dan met z'n zevenen gaan delen. Kun je nagaan! Nee, we moeten het echt van de optredens hebben."

Wat vind je het sterkste van jullie muziek? „De samenzang. Het instrumentale gedeelte komt op het tweede plan, hoewel we daar steeds meer aandacht aan gaan besteden. Onlangs hebben we bijvoorbeeld nog een drummer aangetrokken. De kans is trouwens groot dat we binnenkort professionals worden."

BANDONEÓN

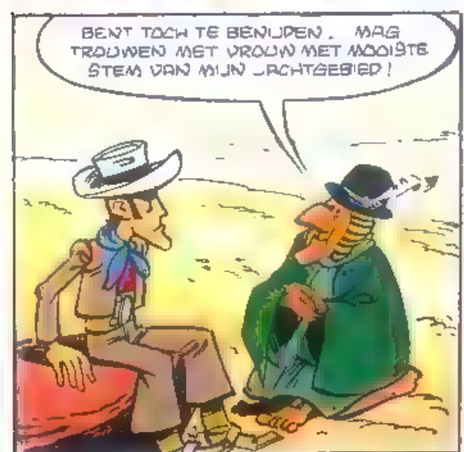
TEKENINGEN DINO ATTANASIO

SCENARIO: YVAN DELPORTE

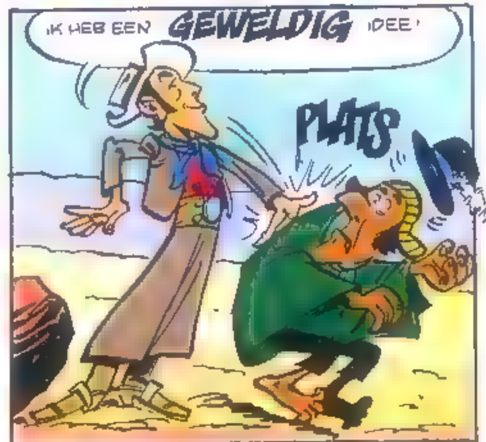

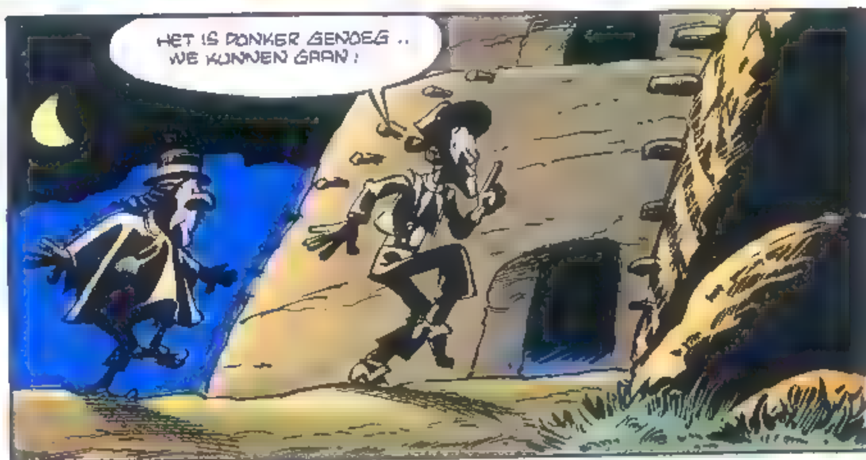

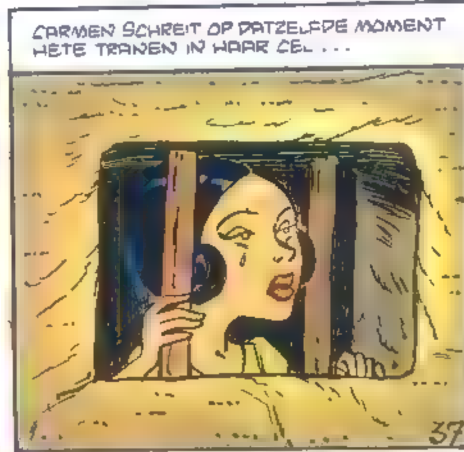

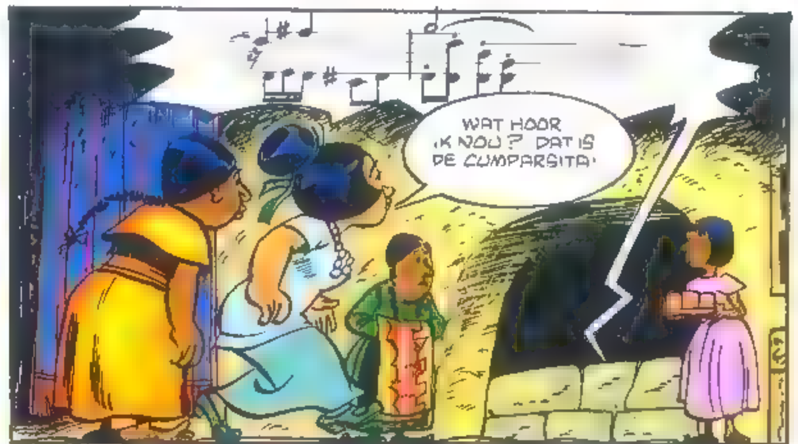

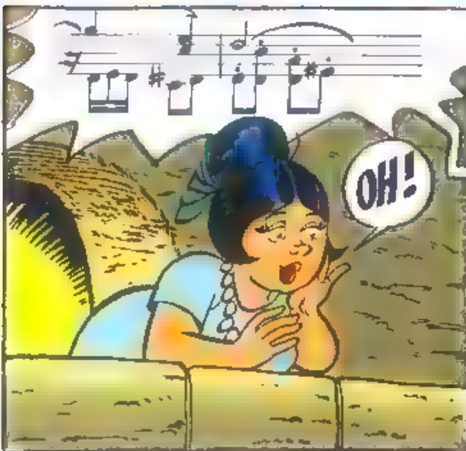

DE HELD VAN DE PAMPA

Bandoneon en Carmen zijn gevangengenomen door de Panqueques. Als onze held met Pepita trouwt, zal Carmen in leven blijven

BANDONEÓN

OPPERHOOFD ? WILT U EVEN BOVEN KOMEN? 'K MOET U WAT ZEGGEN!
JOEPIE!

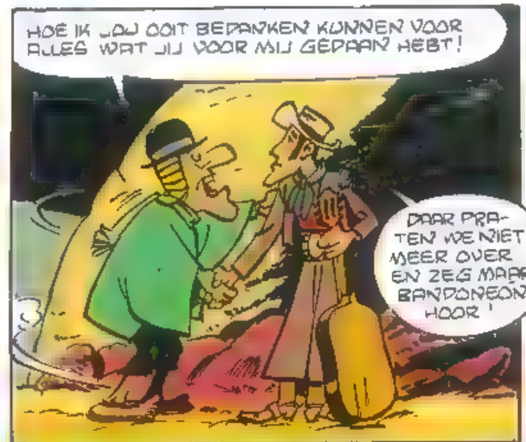

'K KOM ERAAN, 'K KOM ERAAN.

OE! 'K BIJNA IETS VERGETEN

HOE IK JOU OOIT BEDANKEN KUNNEN VOOR ALLES WAT JIJ VOOR MIJ GEDAAN HEBT!
DAAR PRATEN WE NIET MEER OVER EN ZEG MAAR BANDONEÓN, HOOR!

OH, OPPERHOOFD! U KUNT MIJ DE GELUKKIGSTE VROUW VAN DE WERELD MAKEN ALS U MET MIJ TROUWT
!

ZIJN HET WAAR? ZIJN HET ECHT WAAR? MAG IK U DAN MEVROUW AXOLOTL NOEMEN?

MAAR ... WAT MOETEN WE NU MET BANDONEÓN EN DIE ANDERE GEVANGENE DOEN?
OH, DE TWEE? ...

ACH, DAAR MOETEN WE ONS NIET DRUK OVER MAKEN. STEL ZE MAAR TERECHT!

DE HELD VAN DE PAMPA

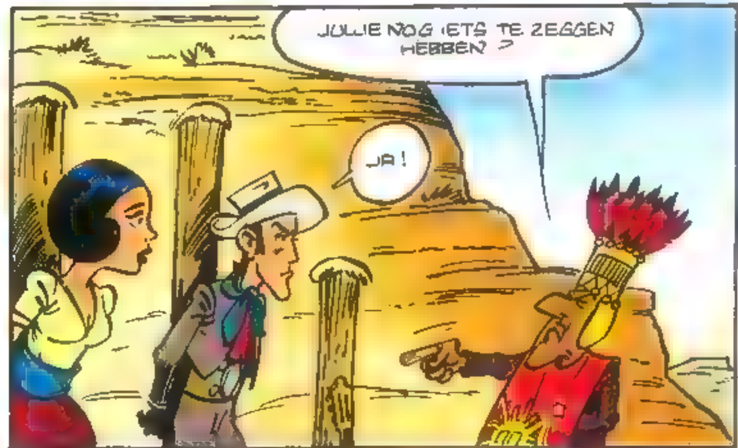

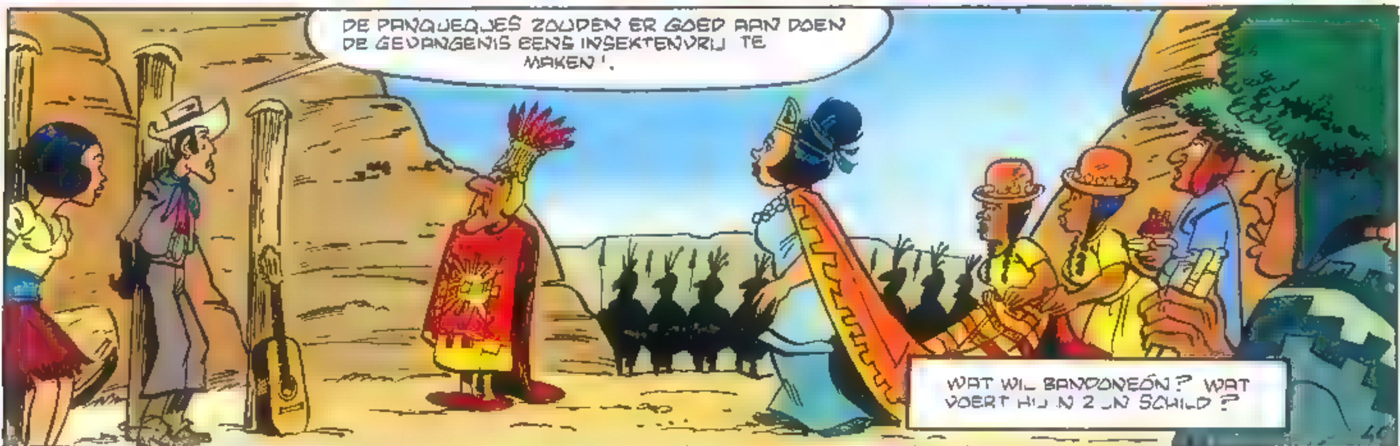

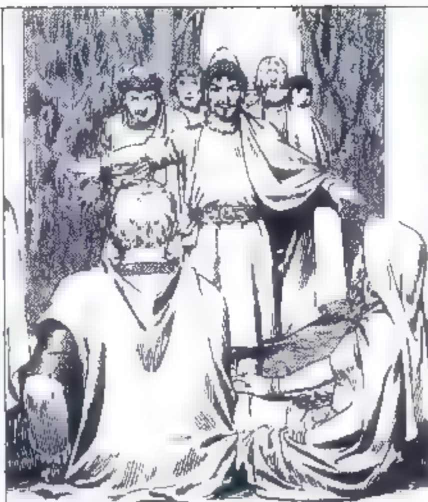
WORDT VERVOLGD

Prins Valiant

HAROLD R FOSTER

valstrik voor valiant

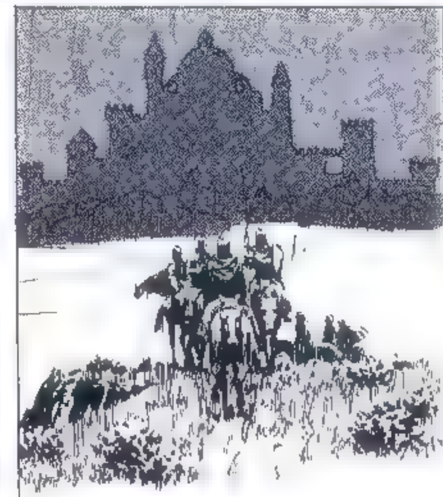

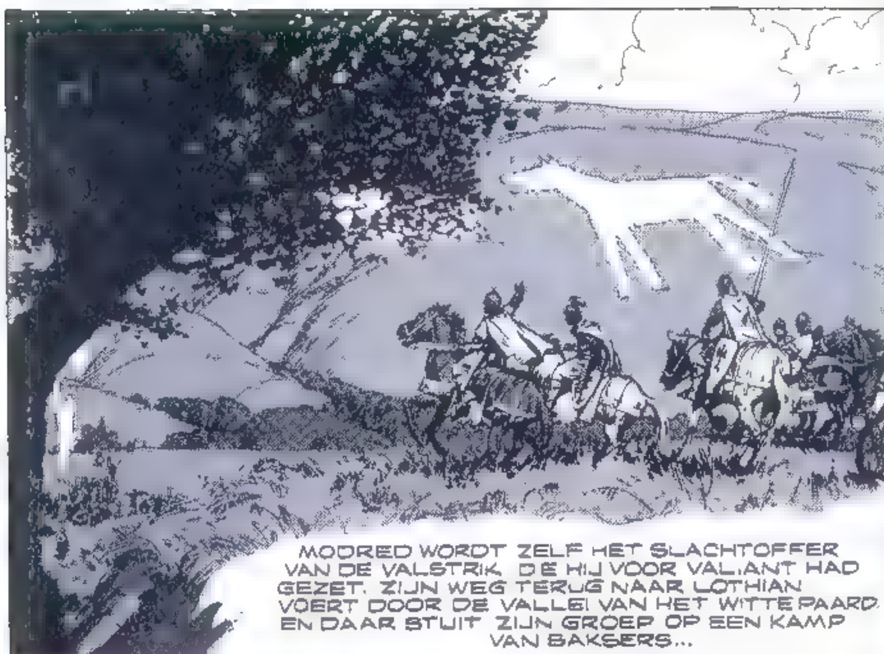

MODRED WORDT ZELF HET SLACHTOFFER VAN DE VALSTRIK DIE HIJ VOOR VALIANT HAD GEZET. ZIJN WEG TERUG NAAR LOTHIAN VOERT DOOR DE VALLEI VAN HET WITTE PAARD EN DAAR STUIT ZIJN GROEP OP EEN KAMP VAN SAKSERS...

CAMELOT WORDT GEWAARSCHUWD ..

„HET MOET EEN GROEP VERKENNERS ZIJN," MEENT KONING ARTHUR. „WANT GEEN LEGER KAN ZICH IN DE WINTER VERPLAATSEN! DE RIVIEREN ZIJN GEZWOLLEN EN ER IS TE WEINIG VOEDSEL VOOR KRIJGERS EN PAARDEN..!"

„WE ZULLEN EEN PATROUILLE ZENDEN OM UIT TE ZOEKEN WAT DE SAKSERS VAN PLAN ZIJN! VRAAG DRIE JONGE RIDDERS DIE ZICH WILLEN ONDERSCHEIDEN, EN DRIE KNAPEN, DIE ALS KOERIER ZULLEN MEEGAAN!"

HOE VAAK AL HEEFT ALETA GEPAKT VOOR VALIANT, IEDERE KEER ALS HIJ MOEST UITRIJDEN! MAAR NU PAKT ZE VOOR HAAR ZOON...

...WANT ARN, DIE ZICH OOK AL IN NOORD-WALES HEEFT ONDERSCHEIDEN, IS GEKOZEN ALS EEN VAN DE KOERIERS...

VAL ZOU GRAAG MEEGEGAAN ZIJN, MAAR BELANGRIJKE ZAKEN HOUDEN HEM OP CAMELOT. HIJ HEEFT DE LEIDING OVER DE RIDDERS, DIE DE VELDTOCHTEN VAN HET VOORJAAR VOORBEREIDEN...
VOLGENDE WEEK
ARN EN DE SAKSERS 10

tekst:
Karel Kersten

foto's:
Dick de Boer
en Guus de Jong

Jan Janssen is de beste Nederlandse wielrenner aller tijden, niemand die daaraan twijfelt. Toch maakte Jan in 1969 een matig seizoen (pech, ziekte) en ook in '70 verliep niet alles naar wens. Alleen het zegevieren in een klassieker

„IK DOE ZAKE

Hij zakte op de wielerbaan van Tours in elkaar, klom weer op de fiets, reed nog een stuk en zakte toen weer in elkaar. Een shock, zeiden de doktoren. Een zonnesteek, wisten anderen en de achterklap fluisterde boze dingen over doping. Jan werd opgenomen in het Central Hôpital in Tours, waar hij lange tijd verbleef, voor zijn genezing en ter observatie.
Professor Raynaud, de hartspecialist van het Franse ziekenhuis. „Janssen heeft het hart van een groot kampioen, maar hij moet het niet gebruiken als een twintigjarige." Over het dopinggerucht zei de professor „Absoluut uit de lucht gegrepen. Ik ben echt de laatste om iemand de hand boven het hoofd te houden als er wèl stimulerende middelen zijn gebruikt."
We zijn Jan Janssen thuis in Putte gaan bezoeken, waar hij met vrouw Cora, dochter Karin (5 jaar) en de tweejarige trots Jan Janssen jr., een kapitale bungalow bewoont, een materiele bekroning van een weergaloze carrière. Onder ons gesprek ligt Jan languit in een relaxfauteuil, hij rookt een filtersigaret. Buiten blaft Binkie, de jonge Duitse staander. Het hout knappert en vlamt in de open haard en uit verborgen boxen klinkt zachte stereomuziek. Alles in huize Mon Repos ademt rust en gezelligheid. Jan Janssen privé, een gezellige kerel die zichtbaar geniet van zijn thuis-zijn en die graag en gemakkelijk praat over zijn kinderen, zijn carrière en toekomst. Het volgende hebben we opgetekend.
„Nee, ik heb geen klassieker gewonnen dit seizoen. En geen etappe in de Tour, wel viermaal tweede. Maar in het Central Hôpital was ik verweg, en als ik dan bedenk dat ik er nog ben, dat ik nu hier zit, dan heb ik toch een goed seizoen gehad. Ik ben onderzocht en ik blijf onder medische controle, maar ik mankeer niets meer. Wel wil ik, voor ik terugkom, helemaal op krachten zijn. Tot 31 december (we spraken Janssen begin november) doe ik dan ook niets behalve de dingen die ik prettig vind. Uitrusten, daar gaat het om. En op nieuwjaarsdag ga ik een stukje fietsen, dat is traditie. Twee maanden er helemaal uit, dat schaadt de conditie niet, daar doe je alleen maar krachten mee op voor het nieuwe seizoen. Wist je dat een wielrenner in de winter zijn prijzen maakt? Raar hè! Maar zo is het. Weet je wat het is, wielrennen, dat is een apart leven. Iedere dag op de fiets of in de auto. Ik rij zo'n 70 000 kilometer per jaar met de auto, dat sloopt op de duur, dan komt er een moment waarop je afknapt. Het is een apart leven. Nu ben ik blij dat ik weer thuis ben, maar ik weet ook dat ik straks weer graag op de fiets klim. Zachtjesaan beginnen te trainen en als ik er dan zo'n 2000 kilometer heb opzitten, doe ik de zesdaagse van Antwerpen en waarschijnlijk ook Groningen en Grenoble. Dat is een ideale manier om me op het wegseizoen voor te bereiden. Als dan het seizoen begint, ben ik er weer."

„Nee, ik zit nog niet aan mijn afscheid te denken. Maar ik besef wel dat ik niet altijd aan de top kan blijven staan. Op een gegeven moment moet ik een stapje terug doen, hoe moeilijk dat ook is. Ik wil ook best een stap terug doen, desnoods twee, maar als ik een kilometer terug moet als ze zeggen „wat doe jij nog hier?", dan zeg ik, jongen, stop ermee. Ik zou wel tot m'n veertigste kunnen fietsen, maar vraag niet hoe! Het komende seizoen doe ik het vast wat kalmer aan, geen Tour, minder klassiekers en er dan één proberen te winnen. Nu betekent „kalm aan" natuurlijk ook, dat ik financieel een stap terug moet doen, want niets voor niets hè, hoe meer je rijdt, hoe meer je verdient. Maar dat kan ik accepteren. Ik heb goed geld gemaakt, ik blijf ook goed geld maken, laat het dan wat minder zijn. Zolang ik ermee verdien, ben ik het fietsen niet zat. Het is mijn boterham, mijn beroep. De een verdient het met zijn pen, een ander met zijn voetbalschoenen, ik doe zaken op de fiets.
Zaken. Ik kan het fietsen ook als een sport beschouwen natuurlijk en het is plezierig als je sport met je beroep kunt combineren, maar je moet het in dit vak wel realistisch zien keihard wezen. Vandaar dat ik geen behoefte heb aan roem. Ze hoeven drie jaar nadat ik gestopt ben niet bij me te komen om een stukje te schrijven over „waar is Jan Janssen gebleven?". Als ik niet meer fiets heb ik ook geen publiciteit meer nodig. Fietsen is voor mij werken en een andere goede werkman staat toch ook niet in de publiciteit? Echt hoor, roem is leuk, maar het gaat mij vooral om wat het oplevert."
„Kijk, ik heb natuurlijk aardig verdiend, maar ook weer niet zoveel dat ik tot op mijn vijfenzestigste op de stoep kan blijven zitten. Maar als ik iets doe na mijn carrière, dan moet het wel met fietsen te maken hebben. Ik kan niet ineens, plotseling kappen met dit stuk van mijn leven. Sommigen zeggen „Jan Janssen is een geboren ploegleider", maar dat is niet zo. Ik zoek iets anders, bijvoorbeeld stel dat Philips een ploeg gaat vormen, dan zou ik wel contactman tussen Philips en de renners willen zijn. Voorop staat wel dat ik na het fietsen een baan wil hebben waarin ik vrij ben, niet altijd aan en dan daar en daar moeten zijn maar er tussenuit kunnen, om een paar dagen te gaan jagen of vissen. Prettig vrij werk en daarmee wat geld verdienen, dat is mijn ideaal."

„Ik ben ontzettend zenuwachtig. Na een Tour-etappe, als ik bij de eerste vijf sta, als ik een rol van betekenis speel, dan knaagt dat aan me, zo erg dat ik moeilijk of soms helemaal niet kan slapen. Ik rook dan 's avonds een sigaretje of drink ook wel een borrel. Dat heb je nodig. Geen hele fles natuurlijk, dan kun je de volgende dag wel afstappen. Alhoewel, Anquetil, die won een etappe en ging dat 's avonds met vrouw en vrienden vieren waarbij hij voor 'n fles whisky zijn hand niet omdraaide en de volgende dag kon hij weer winnen. Wat dat voor een kerel is! We hebben veel gelachen hoor, de ouwe stomp, Anquetil, Aimar, Stablinski, ik, Altig, Gimondi, Poulidor. We hebben een reuze tijd gehad. In de koers zijn we geen vrienden, dan kunnen we elkaar wel afmaken, maar eromheen zijn we kameraden, we hebben het hartstikke leuk. Maar ja, we zijn allemaal in de nadagen van onze carriere. Anquetil is al gestopt, als Altig en de rest ook afstapt, blijft er voor mij niet zoveel over, dan is eerlijk gezegd de lol er een beetje af."
„Ik praat maar alsof ik met de sport gestopt ben. Maar zover is het nog niet! Ik ben er nog, let maar op. Ik ben geen oude man. Het is gewoon een kwestie van een stapje terug doen, niet van ophouden. Wel zou ik het leuk vinden om mijn carrière in dienst van een Hollandse ploeg af te sluiten, als die dan nog bestaat tenminste. En daarna, ik zei het al, plezierig werken en vrij leven, zonder ineens alle contacten met de sport te verliezen. Want al ben ik een prof, ik hou van de wielersport, ik hou van dat aparte leven."

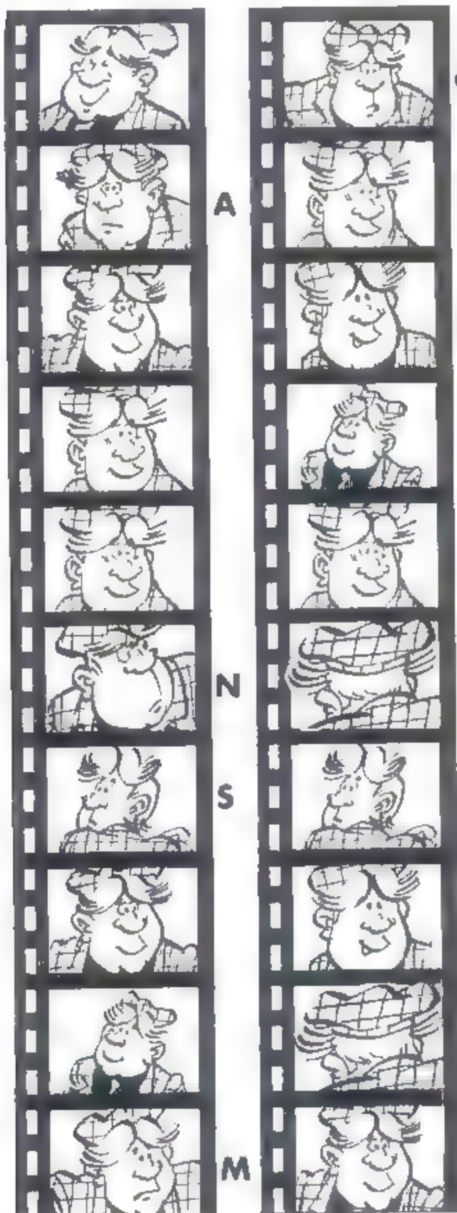
MET JAN JANSSEN

zou zijn seizoen in één klap hebben goedgemaakt. Janssen was er dichtbij: tot vier kilometer voor de finish van Parijs-Tours (27 september) had hij de overwinning voor het grijpen. Toen was het afgelopen. Ineens.

N OP DE FIETS”

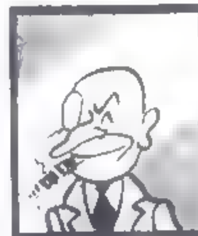
puzzelen met JOHNNY GOODBYE

DE FILMSTER OP DEZE STROOK ZEGT WAT, HELAAS WETEN WE NIET WAT. MAAR ELKE HOUDING OF MONDSTAND BETEKENT EEN BEPAALDE LETTER. ER STAAN DIVERSE DEZELFDE HOUDINGEN EN MONDSTANDEN OP DE STROOK. BOVENDIEN HEBBEN WE OM'T MAKKELIJK TE MAKEN EEN PAAR LETTERS GEGEVEN. WAT ZEGT ONZE STER ?

PORTRETTEN VAN MISDADIGERS BOVEN HET BED VAN JOHNNY GOODBYE. ELKE BOEF HEEFT IETS DAT EEN ANDERE OOK HEEFT, BEGIN RECHTS BOVEN MET DE BOEF MET HET BAARDJE EN ZOEK ER NOG EEN MET EEN BAARDJE OP. DIE HEEFT WEER IETS WAT EEN ANDER OOK HEEFT. ZO WERKEND EN ONDERWIJL ALLE LETTERS BIJ DE PORTRETTEN OPSCHRIJVEND, KOM JE VANZELF OP DE VERZAMELNAAM VOOR DEZE PORTRETTEN

D

R

M

G

A

E

D

S

L

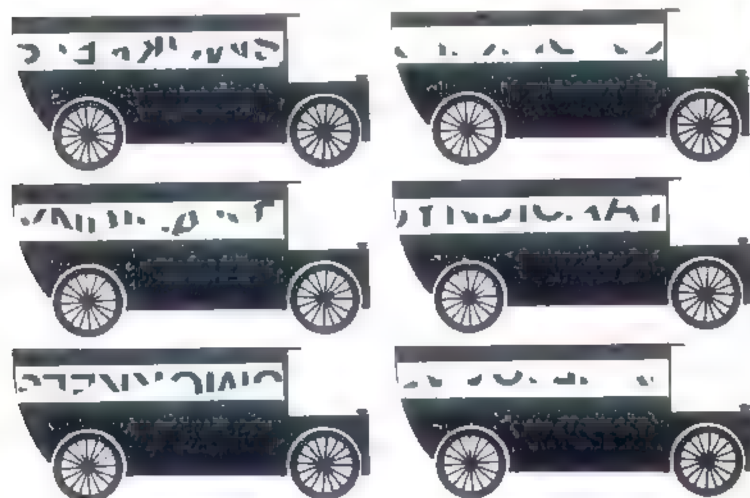

A

IJ

I

A

VAN WIE ZIJN DEZE VRACHTWAGENS ? JOHNNY HEEFT ZE AANGEHOUDEN OMDAT ZE VOLGENS HEM VERBODEN WAAR VERVOERDEN. PAS DE VREEMDE OPSCHRIFTEN GOED AAN EN TEGEN ELKAAR EN JE WEET HET.

JOHNNY IS ZIJN VAARDIGHEID IN HET SCHIETEN OM EEN HOEKJE AAN HET PROBEREN. LET OP: HIJ SCHIET OP DE ZWARTE PUNTEN, DE KOGEL GAAT DAN MET EEN HOEK VAN 90 GRADEN NAAR DE FLESSEN. JOHNNY SCHIET ALTIJD RAAK. WELKE FLESSEN GAAN AAN GRUZELEMENTEN ?

DOOR: JAN MEULENDIJKS – SAMENSTELLING: HENK ALBERS

OPLOSSINGEN VOLGENDE WEEK IN PEP OP PAGINA 3

PEANUTS

DOOR SCHULZ

Deze Morgan Aero uit 1931 is een produkt van de nu 61 jaar oude, Engelse Morgan fabriek. Het grappig-sportieve driewielertje met een tweecilinder kopklep-JAP-motor open en bloot voorop, behaalde een snelheid van maar liefst 136 km/u.

MORGAN AERO

Foto: Rinus Wilms

OLIVIER

Meneer de Directeur...

MENEER DE DIRECTEUR, JA
JA
MOOI
TOT HIER TOE IS HET PRIMA!
JA JA JA.
KEURIG GEZEGD
'NS KIJKEN, DAN VERVOLG IK MET

DOOR HEVIGE VERONTWAARDIGING GEDREVEN, HEB IK MIJN SCHRIJFSTIFT TER HAND GENOMEN...
SKRITSJ!
SKRITSJ!
SKRITSJ!

WANT WAT BEN IK VERONTWAARDIGD!
BOEM

„GERUIME TIJD GELEDEN HEB IK, MENEER DE DIRECTEUR, WELISWAAR NA ONOPHOUDELIJK EN HEVIG AANDRINGEN, ERIN TOEGESTEMD MIJN MEDEWERKING TE VERLENEN AAN ENKELE PAGINA'S VAN UW WEEKBLAD. DIE MEDEWERKING BESTOND HIERIN DAT IK ALS KLANKBORD DIENDE VOOR EEN FIGUUR, WAARVAN MEN TOENDERTIJD NOG ONSCHULDIGE EN ACCEPTABELE BIJDRAGEN KON VERWACHTEN..."
IK ONDERSTREEP FIGUUR ..
EN TOENDERTIJD!..
KLAP!

„MAAR ER IS MISSCHIEN HEEL WAT VERANDERD! DOOR EEN ONVERKLAARBARE AFWIJKING, WAARVAN DE OORSPRONG WAARSCHIJNLIJK GEZOCHT MOET WORDEN IN HET VERSCHIJNSEL COLLECTIEVE HYPNOSE, IS EEN ZEKERE BLUNDER, OLIVIER, DOOR EEN AANZIENLIJK AANTAL SLECHT GEINFORMEERDE LEZERS TOT EEN ZEER GEWAARDEERD STRIPHELD GEBOMBARDEERD. DE HEER BLUNDER IS ZICH DIT TERDEGE BEWUST EN MEENT DAAR BEPAALDE CONCLUSIES UIT TE MOGEN TREKKEN HELAAS! EN ALS IK MIJZELF BOVENDIEN DAN NOG REKENSCHAP GEEF VAN HET FEIT DAT IK DEGENE BEN GEWEEST DIE HEM TOT OP DIT PUNT HEEFT GEBRACHT..."
ZORGVULDIGE WOORDKEUS

„MEDE DOOR DEZE WETENSCHAP IS MIJN LEVEN EEN HEL GEWORDEN, EEN HEL VAN WAARUIT IK U DEZE BRIEF DOE TOEKOMEN, IN DE HOOP DAT U NIET ONTZIEND, MAAR RECHTVAARDIG ZULT WILLEN TUSSENBEIDE KOMEN MET DE MEESTE HOOGACHTING,
ZO

HUPSAKEE! BEN BENIEUWD NAAR DE REACTIE.
IK ZAL 'M AANGETEKEND VERSTUREN!
ZO
SLURP

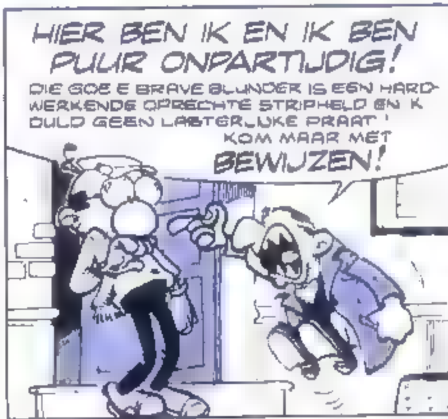

IN MINDER DAN GEEN TIJD LEGT HET SCHRIJVEN DE WEG AF VAN BRIEVENBUS NAAR POSTKANTOOR EN VAN POSTKANTOOR NAAR HET DIRECTIONELE BUREAU VAN HET OPPERGEZAG DAT ZETELT IN EEN VAN DE LUXUEUZE VERTREKKEN VAN HET HOOFDKANTOOR VAN DE UITGEEFSTER VAN HET ONVERGELIJKELIJKE, ONS ALLE BEKENDE STRIPWEEKBLAD. DE INHOUD VAN HET BEWUSTE SCHRIJVEN DOET NIET ALLEEN ZIJN OGEN OPENEN, MAAR OOK OPENSPERREN!
WAT IS DIT VOOR 'N WAANZIN?!
?
269A

BLUNDER

DOOR GREG.

MAAR ALS BLUNDER ZIJN OGEN OP MIJ LAAT RUSTEN KAN IK HET GEVOEL TOCH OP EEN ANDER PLAN TE STAAN DAN HIJ, MET GEEN MOGELIJKHEID ONDERDRUKKEN.

EN LET WEL, HIJ HEEFT NOG GÉÉN VERKEERD WOORD GEZEGD, MAAR.

2623

Winter. De nomaden van het noorden hadden hun toevlucht gezocht in de bossen. Al tijdens de late herfst tierden de stormen over de open toendra, maar in de grote naaldwouden was het wonderlijk stil. De stilte was er als een wollen kap over de oren en ondanks de dertig tot veertig graden vorst, gaf het bos je een warm gevoel. Op een grote open plek in het bos, waar de rechte stammen van de hoge sparren leken op pilaren onder een wit baldakijn, graasde de kudde. Daar ondervond zij geen hinder van ondoordringbaar laaghout en er groeiden geen vochtige, oneetbare, groene mossen. Onder de effen sneeuwdeken lag het rendier-korstmos er als een zacht en pluizig karpet op de aarde. Ieder rendier groef zijn eigen opening en stak zijn neus in het gat voor een feestmaal.

Het Lappenkamp bevond zich nabij een bron aan de bosrand. Stromend water en voldoende brandhout waren de voornaamste vereisten voor een winterkamp. Deze heldere bron uit de ingewanden van de aarde behield dezelfde temperatuur zomer en winter, nu leek het alsof er stoom van opsteeg, maar in de korte zomer leek het water ijskoud. Rook hing dag en nacht boven de plaggenhut van Pertu. Van de ochtend tot de avond, zolang hij of zijn vrouw op waren, brandde het vuur en de laatste die onder de dekens kroop, legde er nog een paar dikke houtblokken op die het vuur nog lang levend moesten houden. In de ochtend zou de as nog volop gloeien en dat was hard nodig, anders zou het binnen algauw even koud zijn als buiten. En dan kostte het weer berkenbast en lucifers om het vuur aan te maken. Maar nu was de kator net een warm eiland in de ijszee. De muren die de bittere koude buiten moesten houden, waren dun, maar binnen lagen genoeg vachten en zelfgeweven dekens op de takkenbossen rondom het vuur. Pertu en zijn vrouw waren er die winter meer dan ooit op bedacht de hut warm te houden; want op de herfsttrek was hun eersteling geboren, een meisje. De kleine Elsa was de kostbaarste bagage geweest die de stam had meegevoerd in de lange sledenkaravaan; de enige zuigeling van dat jaar. De families waren verder getrokken door kloven en over berghellingen, vol zorg om de baby in zijn draagwieg van witte vacht. Maar alles was goed gegaan op die barre tocht door de herfststormen. En zodra het beschutte winterkamp was bereikt, had Pertu zijn lasso genomen en was op zoek gegaan naar het bonte rendier dat hij als geschenk voor zijn dochter had voorbestemd. Samen met zijn vrouw had hij Elsa's „merk" ontworpen, want alle rendieren moesten „gemerkt" worden en iedere eigenaar had zijn eigen „merkteken", meestal een bepaalde insnijding van het oor. Die tekens werden heel nauwkeurig genoteerd door de autoriteiten. De vrouwen ook en zelfs de kinderen, hadden hun eigen „merk" want bij de geboorte kreeg een kind, jongen of meisje, een rendierwijfje van zijn vader. Het kalf van dat rendier en alle kalveren daarna zouden het kind toebehoren, zodat het later op zijn trouwdag een kudde bezat.

Maar het voorbestemde rendier viel nergens te bekennen en dat was een slecht voorteken. Pertu zocht dagenlang, maar nergens schemerde die bonte vacht tussen de stammen. Toch kon hij er niet toe komen het rendier als verloren te beschouwen en het slechte teken maar te negeren. Het bonte rendier móést gevonden worden. Het was net als Elsa in het zevende seizoen geboren, de late herfst en dat was een heel ongewone kalvertijd voor rendieren (*). Door uiterste zorg had Pertu het bonte kalfje in leven weten te houden, de lange bittere winter door, tot de lente, toen de gewone kalveren geboren werden. Dat hem zoiets gelukt was, beschouwde hij als een gunstig voorteken. Daarom was het bonte rendier niet zomaar een rendier, het was voorbestemd als het eerste bezit van zijn dochter, haar toekomstige kameraad, lastdier en de moeder van haar eigen kudde.

Overal vroeg Pertu naar het bonte rendier, maar niemand had het gezien. Het was toch een bekend dier voor de Lappen in zijn stam, dit rendier van het zevende seizoen en zou niet over het hoofd gezien worden. Er moest het dier iets zijn overkomen.

Door de natuur voorzien van extra warme vachten kon geen enkele winterstorm onder de poolster een rendier doden. Maar wél kon het gedood worden door andere dieren, die ook voorzien waren van warme pelzen, maar bovendien van scherpe klauwen en tanden. Pertu kon wel nagaan wat er gebeurd was maar hij wenste zekerheid vóór hij een ander rendier uitkoos als de moeder van zijn dochter's bruidschat. Hij sprak met de herders en hoorde dat er geen wolven gesignaleerd waren. Dat was al iets. Van de beer hadden ze geen last, die lag in zijn hol en hield zijn winterslaap. Pas in het voorjaar zou hij een gevaar voor de kalveren worden. Dus het moest een veelvraat zijn geweest.

De veelvraat was de moordzuchtigste rover van alle. Hij ging wel niet in troepen op jacht, zoals de wolf, maar als de kudde zich ophield in de lagere heuvels aan de bosrand, was hij in zijn eentje schadelijker dan een hele wolventroep. Want iedere week viel er méér sneeuw en die sneeuw hoopte zich op en het rendier moest steeds diepere gaten graven om bij het korstmos te komen. En als hij zijn kop in dat gat stak, was alleen zijn romp zichtbaar boven de sneeuw, en dat was waarop de veelvraat wachtte. Hij achtervolgde het rendier niet, hij besloop het. Later vertelde de sporen in de sneeuw het hele verhaal: de geduldige besluiping, de plotselinge sprong, de dodelijke beet in de nek, het moment van rondvliegende sneeuw en de in doodsnood schoppende hoeven en hoe de veelvraat kalm het bloed had opgeslurpt uit de wond. Geen wild dier was erger dan de veelvraat en dat wist Pertu maar al te goed. Niet groter dan het jong van een beer was de veelvraat, maar voor de rendieren was hij gevaarlijker dan een volwassen beer.

In de vredige winterstilte van het bos moest Elsa's rendier zijn overvallen en gedood; maar waarom hadden de herders niets gemerkt? Waarom hadden de raven geen alarm geslagen? De raaf was de begeleider van de veelvraat, de lynx en de wolf en verraadde hun aanwezigheid aan de man met zijn geweer. Waarom waren er geen bloedige sporen in de sneeuw gevonden? Misschien had de bonte op eigen houtje de kudde verlaten. Dat leek onwaarschijnlijk, want de honden waren oplettend en de rendieren bleven graag dicht bij elkaar — maar het kón. Pertu wilde zekerheid hebben en er was maar één manier om die te krijgen. Pertu bond zijn sneeuwschoenen van gevlochten twijgen onder en begon aan een moeizame tocht, vanaf het kamp naar de kudde en er toen in een wijde boog omheen.

Dat was een tocht die hij in één korte dag maar nèt kon afleggen, want ochtendgloren en avondgrijs wisselden elkaar bijna zonder tussentijd af en de zon was maar een suggestie van licht in het zuiden. Maar toen hij tenslotte op het bijna verwaaide spoor van een eenzaam rendier stuitte dat blijkbaar de kudde verlaten had en alleen dieper het bos was binnengetrokken, kon hij het niet over zijn hart verkrijgen terug te gaan. Nóg een nacht en het spoor zou helemaal vervaagd zijn. Waaróm het bonte rendier — als het spoor van haar was — zich had afgezonderd, was Pertu een raadsel. Hij begon het spoor te volgen en doolde door het bos als een schaduw. Om zich zelf wat te troosten in de eenzaamheid, neuriede hij een *joik*, die de stemming van de eeuwige schemer weer-

Het Rendier van het zevende seizoen

Door Anton Kuyten
Illustratie Jan Wesseling

gaf en van getemperde hoop. Graag zou hij hongerig en moe als hij was, naar het kamp terugkeren, maar misschien. .

Nu er geen sneeuwstorm woedde was de nacht niet werkelijk donker. Door de schitterende sterrenhemel sloegen de vlammen van het noorderlicht. Heuvel op en heuvel af volgde hij het spoor tot hij iets zag dat zijn hart even deed stilstaan. Uit een van de hoge sparren was een dier neergedaald in de sneeuw, op het spoor van het dolende rendier — en nu moest Pertu een dubbel spoor volgen, dat van zijn rendier en dat van een veelvraat. Hij had geen hoop meer, maar toch bleef hij verder zoeken. Pas als hij bij het leeggebloede kadaver zou staan, had hij zekerheid. Hij zweette nu en het zweet bevroor op zijn gezicht en hij verlangde hevig naar het vuur en hete mergsoep en naar de kraaigeluidjes van zijn eerstgeborene. Maar het spoor van de veelvraat was zó vers — misschien kon hij het dier bij zijn slachtoffer verrassen en een kogel door de kop jagen.

Pertu naderde stil als een schim over de sneeuw toen hij dacht dat hij iets zag bewegen op een helling. Het leek wel alsof hij op slag bevroor, zo stil hield hij zich en toch gleed het jachtgeweer geleidelijk van zijn rug in zijn hand en toen omhoog naar zijn schouder. Het eerst had hij de veelvraat gezien, plat in de sneeuw en pas daarna, ongelovig, zijn bonte rendier. Het stond daar met de kop in de sneeuw gestoken terwijl de veelvraat naderbij sloop. Wat gedroeg de bonte zich stompzinnig: ieder rendier had toch het instinct om telkens op te kijken uit zijn kuil. Maar de bonte had niet alleen de veiligheid van de kudde verlaten, nee, ze vergat zelfs om waakzaam te zijn. .

Dichterbij sloop de veelvraat. . . en Pertu durfde niet langer te wachten, al was hij niet zeker van zijn schot in dit schemerlicht. Hij drukte af en door het nachtelijke bos klonk de knal als een brekende tak, maar dan honderdmaal luider. De veelvraat maakte één bizarre sprong, stoof blazend door de sneeuw, zag toen de man en was verdwenen zoals een steen in het water verdwijnt, van het ene moment op de andere. Als Pertu dichterbij had gestaan, had het dier hem misschien aangevallen, maar nu zag het kans nog te vluchten en in het hele wijde bos zou geen mens hem meer terugvinden tot hij weer besloot tevoorschijn te komen. De kogel had hem waarschijnlijk alleen maar doen schrikken.

Ook het bonte rendier was hevig geschrokken, maar na een paar vreemde sprongen had het de man gezien en was gekalmeerd; het keerde naar haar kuil terug. Dat begreep Pertu niet.

Hij kwam dichterbij en hoorde de gedempte knorgeluidjes en ineens begreep hij alles. Zijn bonte rendier van het zevende seizoen stond daar gebogen over haar eerste kalf. Nog vochtig en miserabel lag het diertje in de ijzige sneeuw, maar de moeder likte het koortsachtig droog. Algauw vertoonde het tekenen dat het overeind wilde komen. Het strekte de lange achterbenen, maar duikelde voorover, verhief zich toen op alle vier zijn trillende pootjes en hobbelde één stapje, maar eindigde als een verward hoopje in de sneeuw. Toch kwam het kalfje algauw op de been, met naar alle kanten uitschietende hoefjes.

Pertu had geen tijd te verliezen, daarom hielp hij het jong de uier te vinden zodat het drinken kon. Daarna rolde hij het kalf in zijn bontmantel en legde het over zijn schouder, en met het bonte rendier op zijn hielen begon hij aan de terugweg, zwetend en met van vermoeidheid krakende botten, maar gelukkig. Niet alleen had hij Elsa's eerste rendier teruggevonden, maar zijn dochter was één maand oud en was al de bezitter van twéé rendieren en dat beloofde heel wat voor de toekomst.

(*) De Lappen verdelen het jaar niet in vier, maar in acht seizoenen, die ieder hun eigen bezigheden meebrengen: (1) vroege lente, (2) lente, (3) vroege zomer, (4) zomer, (5) late zomer, (6) herfst, (7) late herfst, en (8) winter.

door Huub Schoondergang

De geschiedenis van DE HUMORI

Jack Lemmon

In de tijd van de zwijgende film moest iemand breed uithalen om het publiek aan het lachen te krijgen. Een breed gebaar en een vertrokken gezicht waren niet voldoende omdat serieuze acteurs zich daar ook van bedienden. De lol moest komen van grove gooi- en smijtscènes, waarin de komieken kegels waren die door de regisseur werden omgesmeten. Clowns als Chaplin, Keaton en Langdon voegden daar uit eigen koker twee deugden aan toe: verwondering en poëzie. Zij brachten de komische film op een hoger plan door met een enkel gebaar en een beheerste gezichtsuitdrukking van de kegels weer mensen te maken, een versobering die zijn weerslag in de hele filmkunst had.

Amerikaanse lachfilm lijdt aan overkieteling

De sprekende film nam de noodzaak weg om het gebrek aan woorden met andere uitdrukkingsmiddelen te ondervangen. Clowns werden overbodig en vervangen door jongens die hun tekst aardig wisten te brengen. De gooi- en smijtfilm werd grotendeels vervangen door het blijspel, een spel met woorden waarbij de spelers een blij gezicht moesten trekken. Dat je op die manier ook films kon maken die iets meer dan verfilmd toneel waren, bewees een man als Frank Capra met „Je kunt het toch niet meenemen", „Het gebeurde op een avond", „Mr Smith goes to Washington" en „Okè, mister Deed". In die films speelden acteurs als Clark Gable, James Stewart en Gary Cooper, zwaargewichten die ook wel eens wat grappigs wilden doen. Capra die zijn vooropleiding bij Mack Sennett had genoten, maakte tijdens de oorlog de „Waarom wij vechten" serie. Dat waren een aantal propagandafilms die de toeschouwers ervan moesten overtuigen van de noodzaak van de Amerikaanse deelname aan de oorlog. Na 1945 wist Capra nog één keer zijn opgewekte toon terug te vinden in „Je leeft maar een keer" met James Stewart. Het verhaal over een man die wilde dat hij nooit had geleefd en dan te zien krijgt hoe bedonderd dat zou zijn geweest voor zijn hele omgeving. In zijn laatste film „Een zak vol wonderen" liet hij een oud vrouwtje op kosten van een gangster haar entree in de grote wereld maken. De film werd geen succes omdat de huidige tijd meer om sociale rechtvaardigheid dan liefdadigheid vraagt en „de grote wereld" een verouderd begrip is.

De filmkomedie beleefde vlak na de oorlog een hoogtepunt in Engeland dank zij regisseur Alexander Mackendrick en acteur Alec Guinness. Mackendrick werd in Boston geboren maar verhuisde op jeugdige leeftijd naar het land dat zijn stempel op zijn naam had gedrukt. Hij werkte eerst als scenarioschrijver aan bloedserieuze films als „Saraband for dead lovers" en „The Blue Lamp". Rond 1950 wist hij de verfilmingsrechten van „Whisky Galore" van Compton MacKenzie te krijgen, waarmee hij zijn naam als filmregisseur vestigde.

Alec Guinness, niet in een lachfilm, maar als Scrooge in een verfilming van Dicken's Christmas Carroll.

STISCHE FILM

Whisky Galore is het ware verhaal van de stranding van een schip vol whisky op de rotsen van het eiland Eriskay in de Hebriden. Dat gebeurde in 1941 toen whisky nog slechts gebruikt mocht worden om de Amerikanen pro-Engels te maken. Op bevel van Churchill werd alle whisky die op dat moment in Schotland voorradig was in een schip geladen en naar Amerika verscheept. Het schip moest echter bij de Hebriden op een konvooi wachten omdat overal Duitse duikboten op de loer lagen. Door een onbekende oorzaak voer het schip op de rotsen en werd door de bemanning verlaten. Getroffen door de zwijgzaamheid van de matrozen over de aard van de lading, gingen de bewoners van Barra en Eriskay een kijkje aan boord nemen en ontdekten onder een deklading tractoren een vrijwel onuitputtelijke bron van vermaak. Voordat het schip zonk, slaagden de bewoners erin ruim twintigduizend flessen whisky aan land te brengen. Zodra de douane en de kustwachtdienst daar de lucht van kregen, werden er op Eriskay en Barra huiszoekingen verricht. De bewoners van de eilanden toonden zich echter zo vernuftig in het verbergen van de drank dat zij daar de gehele oorlog plezier van hebben gehad. De schrijver Compton MacKenzie die gedurende de oorlog op Barra de Home Guard (een soort Bescherming Bevolking) op poten probeerde te zetten, wat met al dat drankmisbruik niet meeviel, schreef er een geweldig boek over. Daarin heet Barra „Little Today" en zijn ook de namen van het schip en alle bewoners drastisch veranderd. Hoewel de film een grandioos succes werd, hebben de tweeduizend bewoners van het eiland er geen voordeel van gehad. De verwachte stroom toeristen bleef uit omdat geen hond het verhaal wenste te geloven. Nù is Barra een afgelegen eiland waarvan de mannen nog steeds van een borrel houden en het enige hotel op instorten staat. Op Eriskay kunnen de bewoners de toerist nog een fles whisky laten zien en de plek tonen waar het schip is gezonken.
Na „Whisky Galore" maakte Mackendrick nog „De man in het witte pak" en „De ladykillers", beide met Alec Guinness in de hoofdrol. Mackendrick liet zich in 1958 echter overhalen naar Amerika te gaan, waar hij een keihard verhaal als „Sweet smell of success" verfilmde. Het werd hem kwalijk genomen dat hij in zijn eerste Amerikaanse film de pers in de Verenigde Staten aan de kaak durfde stellen. Dat pikten ze niet van een man die de Engelse nationaliteit had. Mackendrick ging terug naar Engeland waar de filmkomedie inmiddels door geknoei van beunhazen was verkrampt tot een farce. Daar viel zelf voor Mackendrick niets aan te veranderen. Omstreeks 1960 maakte hij in Egypte en de Soedan „Sammy goes South" over een jongetje dat na de Suezcrisis in 1956 half Afrika doortrekt. Een lief filmpje dat echter vrijwel onopgemerkt bleef.
Filmkomedies worden nu bijna uitsluitend in Amerika gemaakt. De meeste zijn verfilmingen van succesvolle blijspelen als „Blootvoets in het park", „Cactus Flower" en „Een raar stel". Zij worden gedragen door een oersterke tekst en door het spel van blijspelacteurs als Walter Mathau en Jack Lemmon. Eens in de zoveel jaar laten clowns als Danny Kaye, Bob Hope en Jerry Lewis zich nog bij de televisie weglokken om een film te maken, maar van een constante lachfilmproduktie is allang geen sprake meer. De enige filmmaatschappij die nog brood ziet in een regelmatige produktie van een veredeld soort gooi- en smijtfilms is Walt Disney. Zijn erfgenamen maken elk jaar een of twee films met een sterk komische inslag. Verleden jaar „The love bug" (Als mijn autootje eens kon spreken) en dit jaar „Boatnicks" (Met zijn allen de boot in). Door zichzelf en het publiek op rantsoen te stellen, hebben de mannen van Disney de wijste partij gekozen. Als een komiek als Peter Sellers indertijd niet vier films per jaar had willen maken, zou hij nu nog tot de populairste acteurs van de film behoren. Hij speelde echter alles wat hem werd aangeboden, kreeg een hartaanval en moest werkloos toezien hoe allerlei tweederangsprodukten waaraan hij had meegewerkt de markt voor hem verknoeiden. Nu doet Sellers het kalmer aan maar is nog steeds niet gelukkig met de keuze van zijn onderwerpen zoals „The Magic Christian" onlangs heeft bewezen.
De Amerikaanse lachfilm heeft zich op sterven na doodgelachen. Hij lijdt aan overkieteling, een besmettelijke ziekte die hij van zijn stiefzus de televisie heeft gekregen. Het ziet er naar uit dat wij het moeten doen met Laurel en Hardy op de televisie en een paar films per jaar van komieken die aan de aandacht van de televisie ontsnapt zijn.

BOB PALLAND

DOOR HERMANN EN GREG

de

NIET ZO VLUG, DIKZAK! IK ZIT AAN DIE KETT NG VAST!

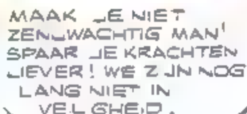

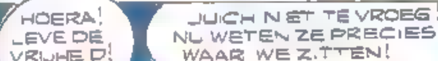

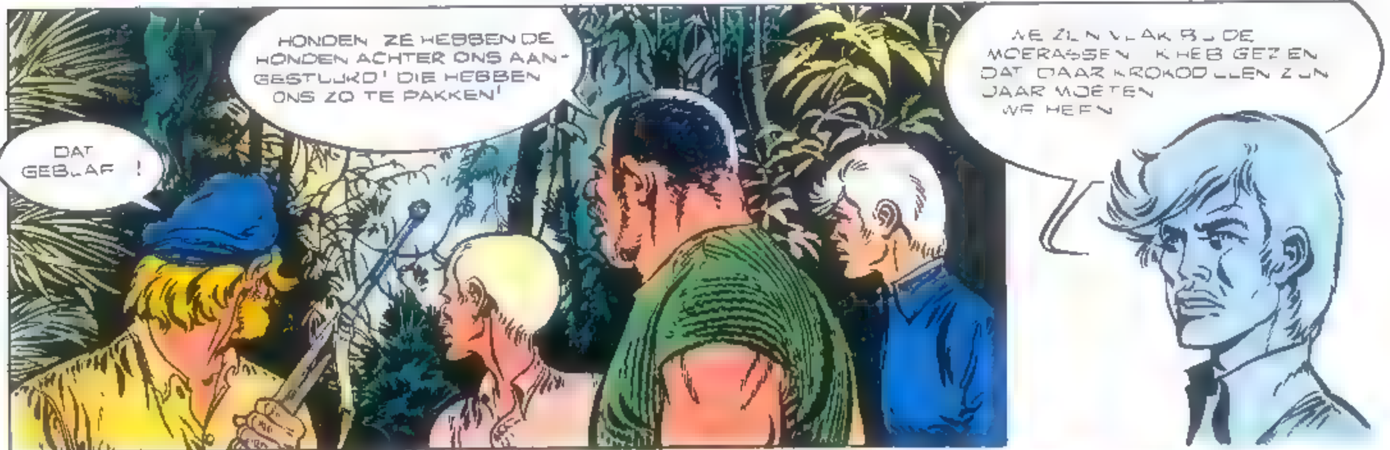

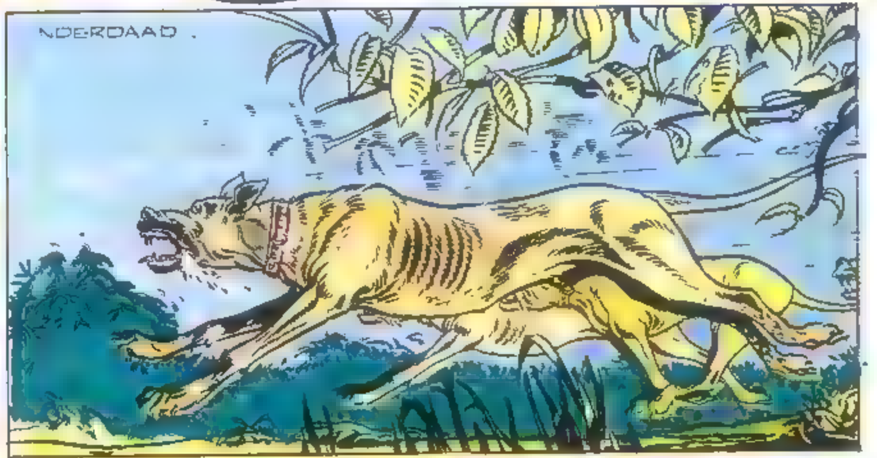
hel van SUONG-BAY

Majoor Igor Sarakelian laat de gevangenen uit Suong Bay ontsnappen, wetende dat zij in de moerassen hun dood tegemoet gaan

ROB PALLAND

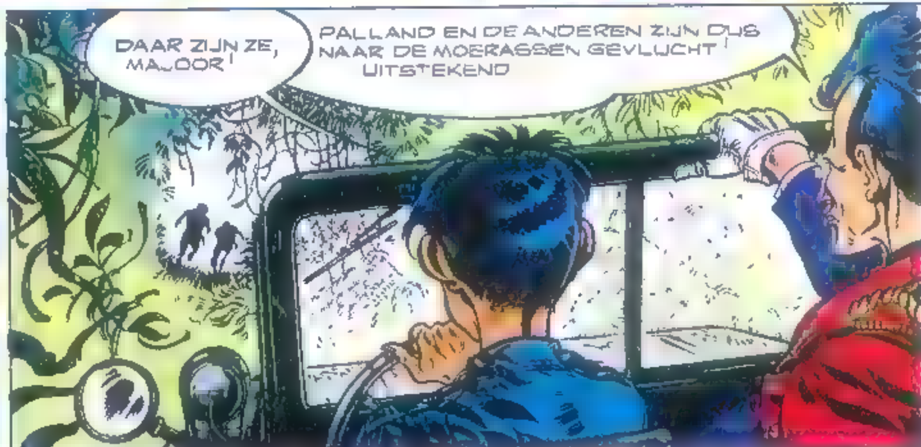
DE HONDEN HEBBEN HET SPOOR GEVONDEN! DIE KERELS KOMEN NIET VER
TOCH BEGRIJP IK IETS NIET

WAAROM WACHTTE DE MAJOOR ZO LANG VOOR HIJ ONS MET DE HONDEN WEGSTUURDE? HET LEEK WEL ALSOF HIJ ZE EERST VOORSPRONG WILDE GEVEN
ACH KOM!

DE MAJOOR WEET HEUS WEL WAT HIJ DOET. DAAR KOMT HIJ TROUWENS ZELF AAN!

DAAR ZIJN ZE, MAJOOR!
PALLAND EN DE ANDEREN ZIJN DUS NAAR DE MOERASSEN GEVLUCHT! UITSTEKEND

WAAROM LOPEN DIE STOMME BEESTEN NIET VERDER? VOORUIT!
AL SLA JE ZE DOOD ZE BLIJVEN STAAN! ZE RUIKEN GEVAAR! KROKODILLEN!
JUIST HEREN

WE HEBBEN ONS BEST GEDAAN, MEER KUNNEN WE NIET DOEN. HELAAS ZULLEN WE DE VLUCHTELINGEN NOOIT MEER TERUGZIEN. ZE HEBBEN EEN AFSCHUWELIJKE STRAF VOOR HUN MISDADEN GEKOZEN.

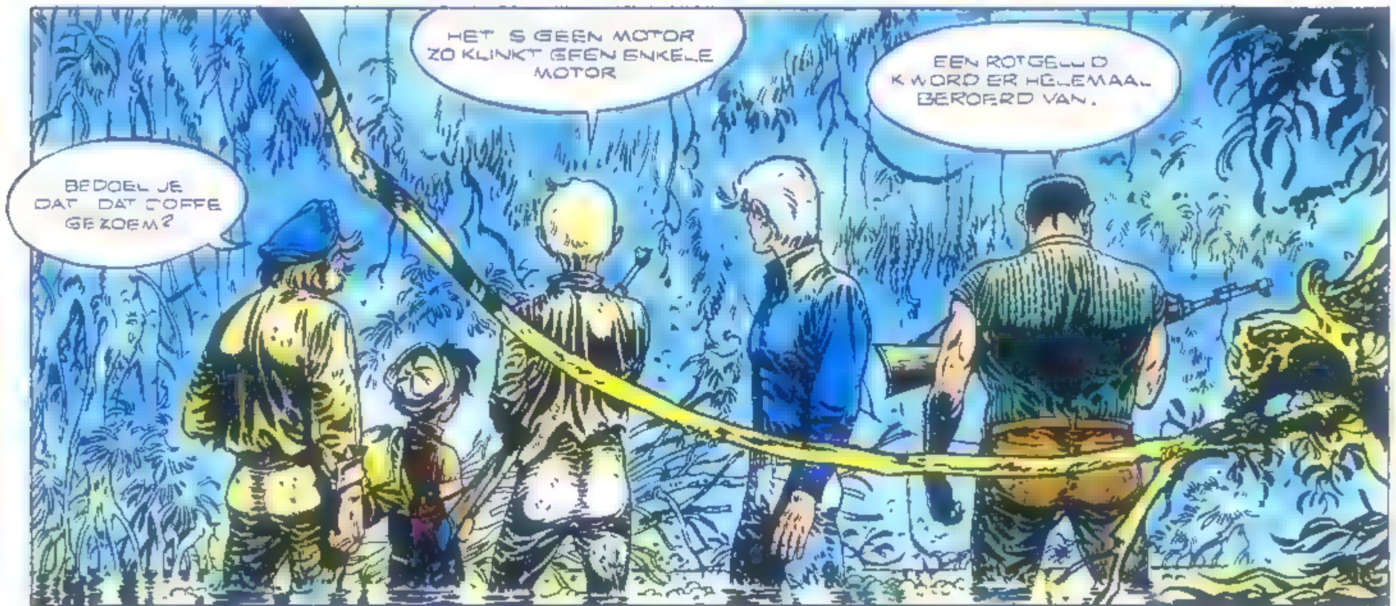

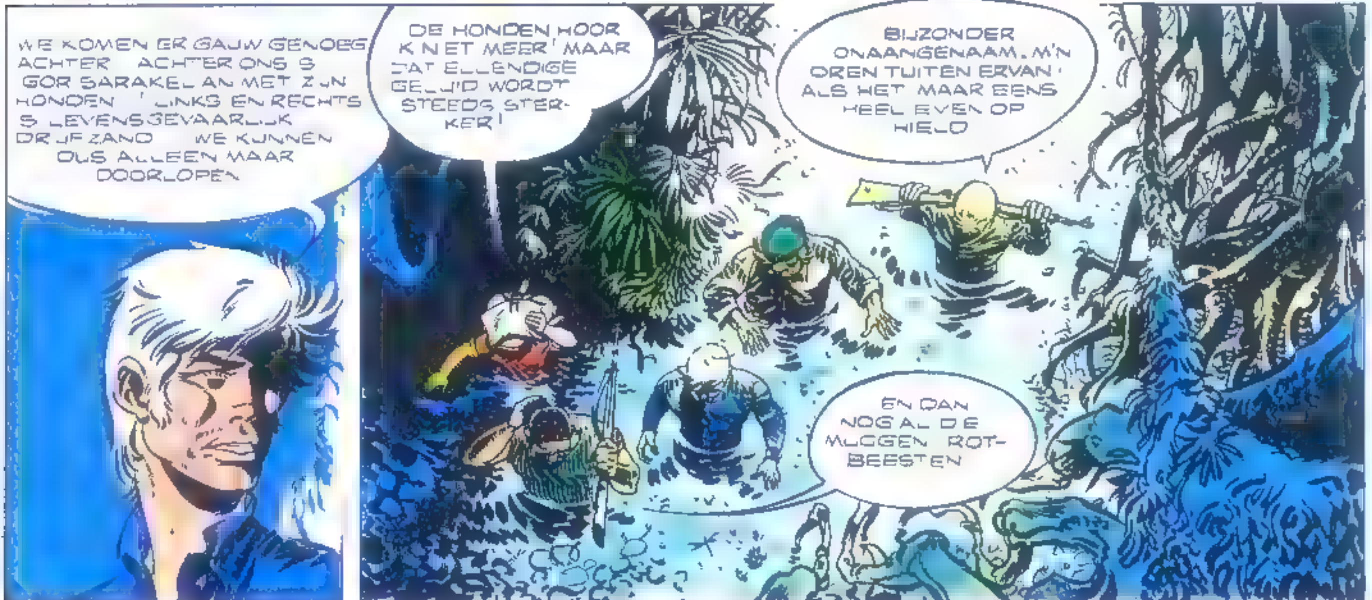
MOET JE LUISTEREN. IK GELOOF DAT DE HONDEN ER WEER VANDOOR GAAN
JA. DAT GEVAAR IS GEWEKEN!

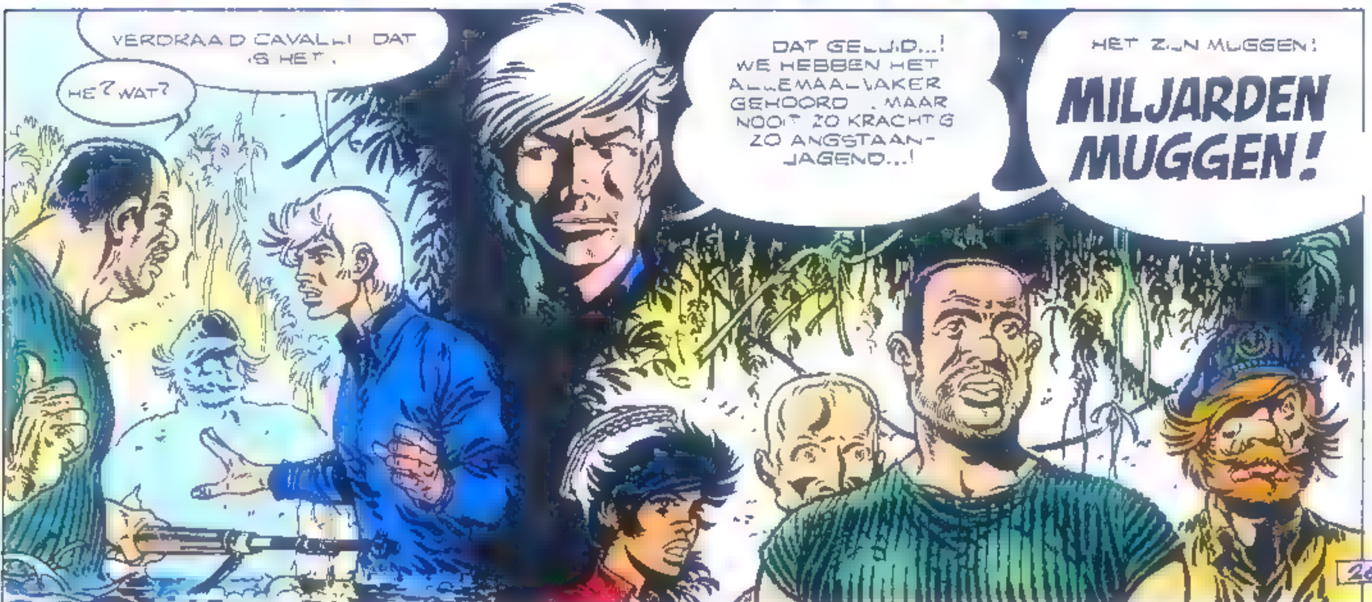

MAAR WELKE GEVAREN VOOR ONS LIGGEN WETEN WE NIET PRECIES..! MOERASSEN EN KROKODILLEN! EN NOG IETS. LUISTER EENS. LUISTER NAAR DAT GELUID..

hel van SUONG-BAY

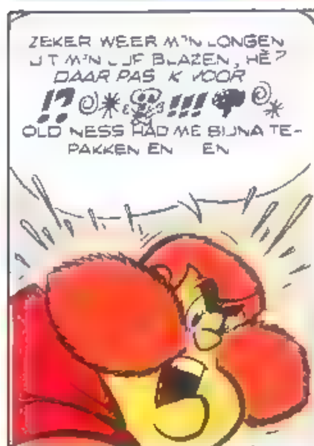

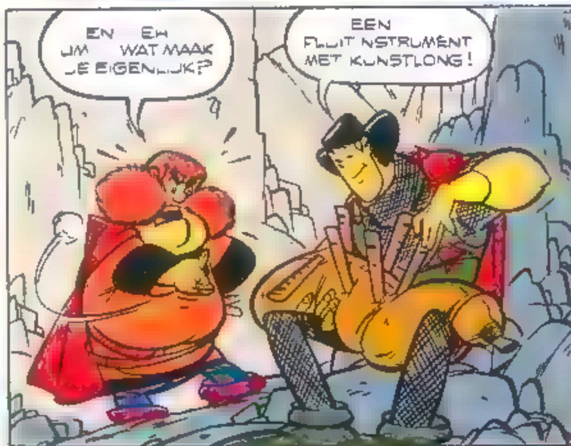
WORDT VERVOLGD

Roodhart

TEKENINGEN: DICK MATENA
TEKST: L. HARTOG VAN BANDA

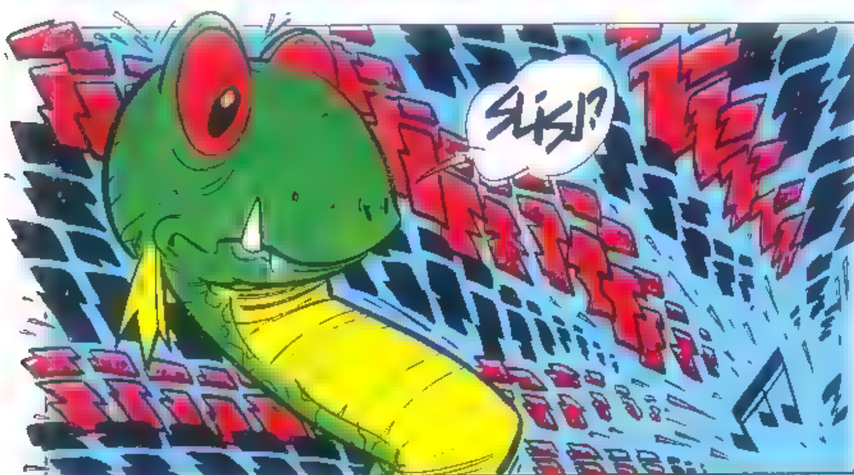

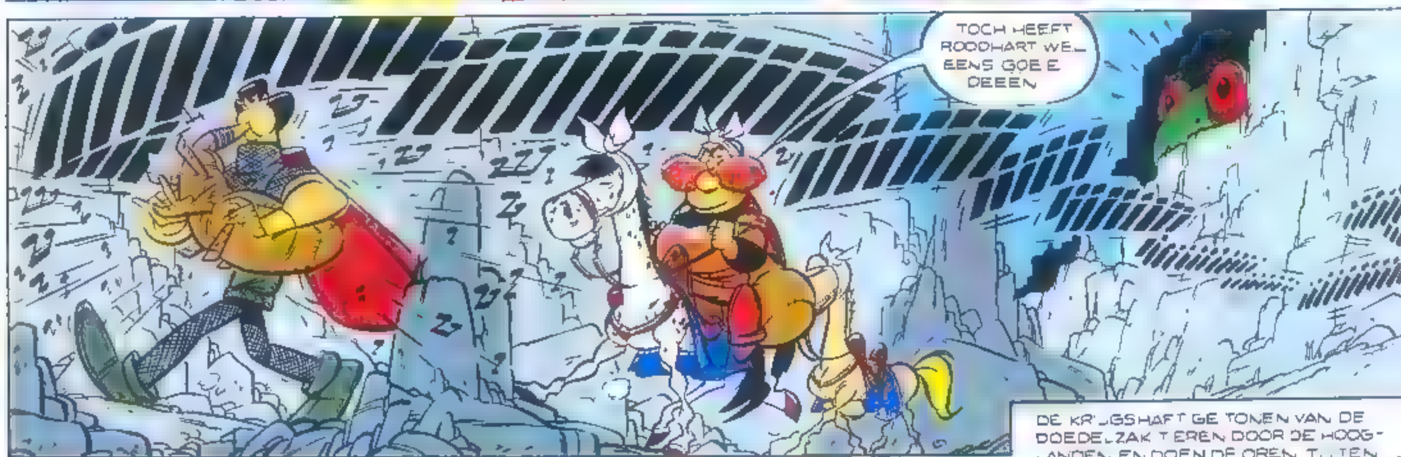

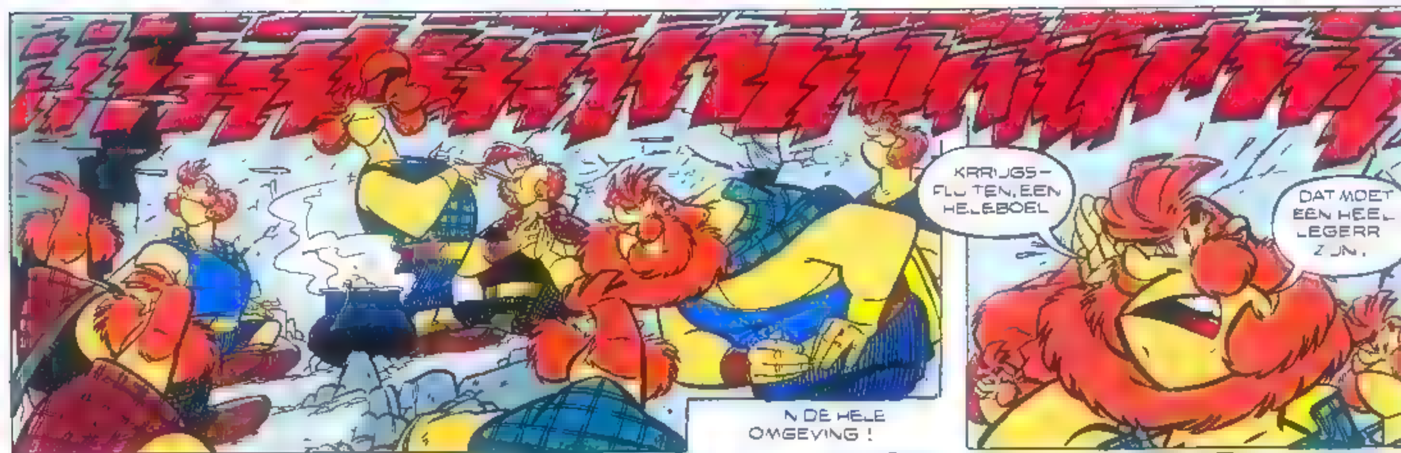
STRIJD IN DE HOOGLANDEN

Onze helden zitten nog steeds opgesloten in de door Old Ness bewaakte grot. Zal het Roodhart lukken de fluiten te bemachtigen?

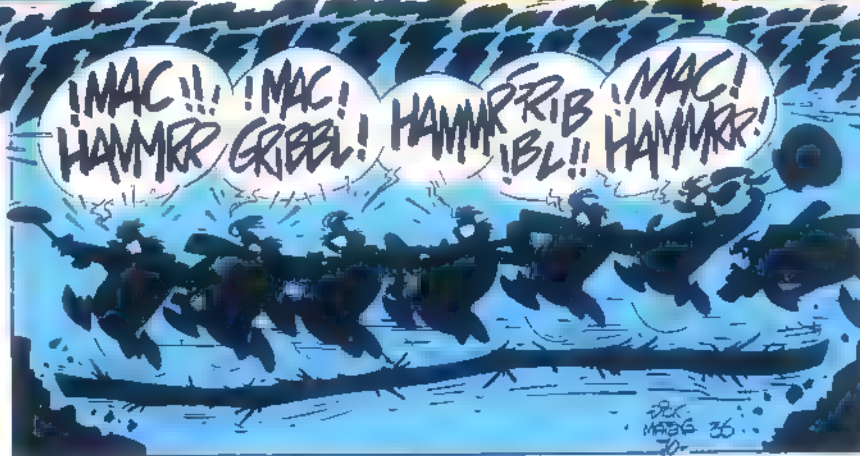

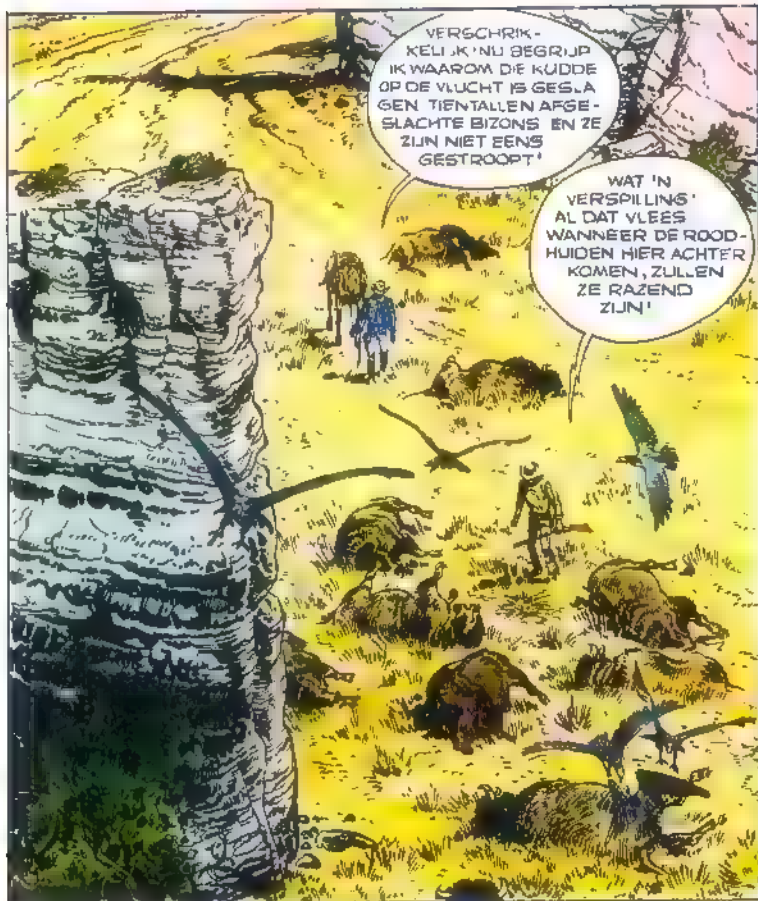

WORDT VERVOLGD

BLUEBERRY

VERSCHRIKKELIJK! NU BEGRIJP IK WAAROM DE KUDDE OP DE VLUCHT IS GESLAGEN. TIENTALLEN AFGESLACHTE BIZONS EN ZE ZIJN NIET EENS GESTROOPT!
WAT 'N VERSPILLING! AL DAT VLEES. WANNEER DE ROODHUIDEN HIER ACHTER KOMEN, ZULLEN ZE RAZEND ZIJN!

DE SCHOFTEN DIE DIT KARWEITJE HEBBEN OPGEKNAPT, HEBBEN WEL DE MOEITE GENOMEN DE TONGEN ER UIT TE HALEN. GEROOKTE TONG BRENGT HEEL WAT OP!

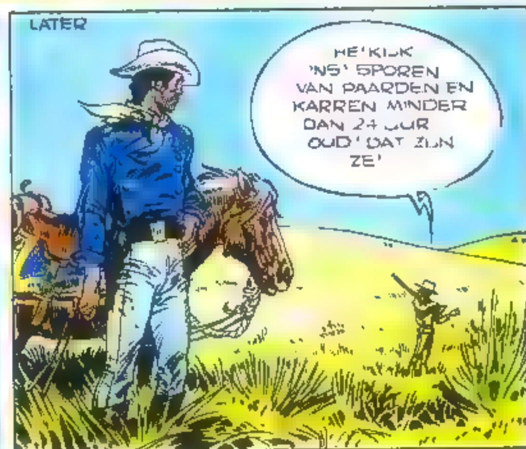
VREEMD, DIE KRATERS IN DE GROND NET ALS BIJ EEN ONTPLOFFING EN DE BEESTEN ZIJN OPENGERETEN EN VERSCHROEID... DAT IS HET! ZE HEBBEN EXPLOSIEVEN TUSSEN DE KUDDE GEGOOID!

VOLGENS MIJ PROBEERT IEMAND DE WOEDE VAN DE INDIANEN OP TE WEKKEN DOOR HUN WILD TE VERJAGEN!
TJA, DAT ZIET ER WEL NAAR UIT.

DIE SCHURKEN KUNNEN NIET VER WEG ZIJN. VOORUIT, OUWE JONGEN! IK ZOU GRAAG 'NS EEN BABBELTJE MET ZE WILLEN MAKEN!

LATER
HE! KIJK 'NS! SPOREN VAN PAARDEN EN KARREN MINDER DAN 24 UUR OUD! DAT ZIJN ZE!

DE TWEE MANNEN VOLGEN HET SPOOR DAT DOOR KOPERNEK IS ONTDEKT, TOT PLOTSELING...
HO! WIJ ZIJN NIET DE ENIGEN DIE DIT SPOOR VOLGEN!
EN AAN DE INDRUKKEN TE OORDELEN ZIJN HET ER 'N HOOP OOK!

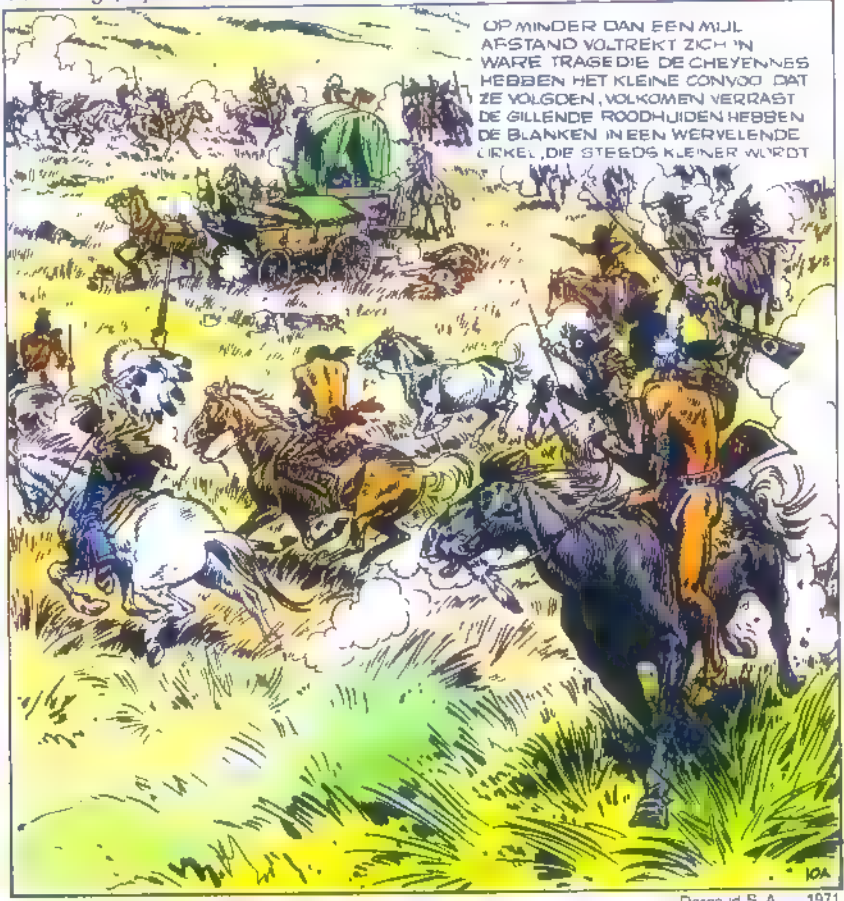

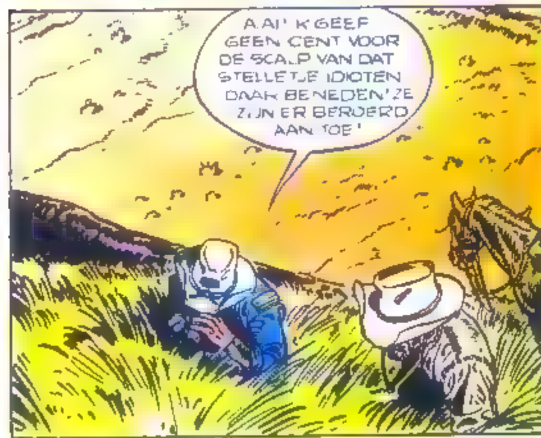
CHEYENNES! EN GELOOF ME JONGEN, DE ROOIE DUIVELS DIE HIER LANGS ZIJN GEKOMEN JAGEN MAAR OP EEN SOORT WILD: BLANKEN!

HET IJZEREN PAARD

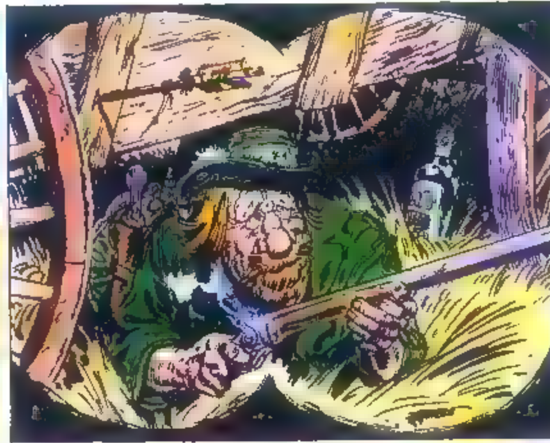
Blueberry en Kopernek, op weg naar de Union Pacific van Dodge, zijn ternauwernood ontsnapt aan een stampede van bizons.

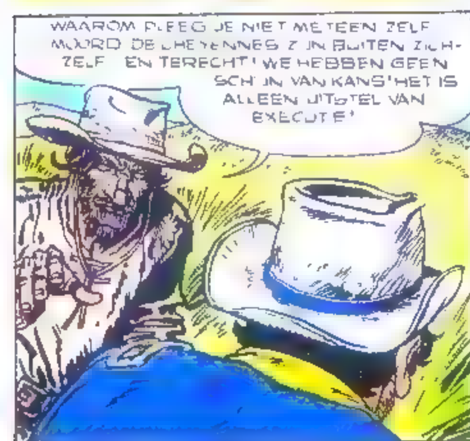

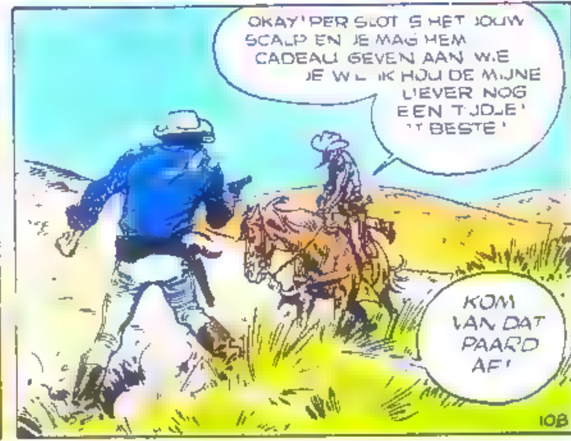

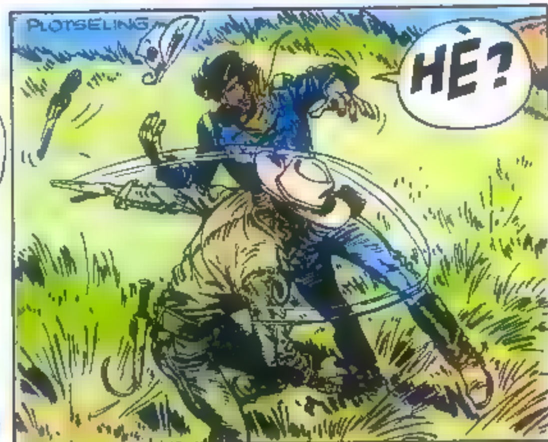

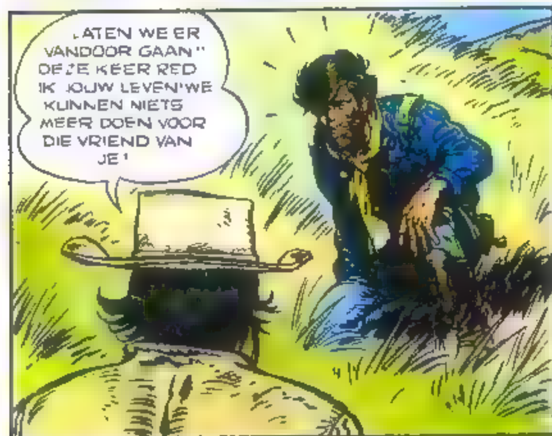
BLUEBERRY

TEKST: GIRAU
TEKENINGEN: CHARLIE

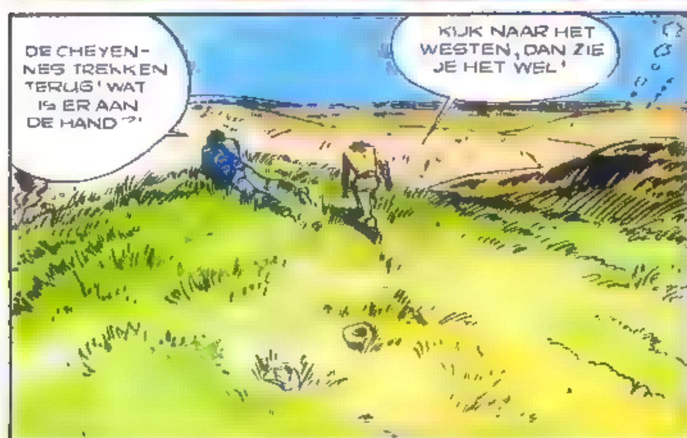

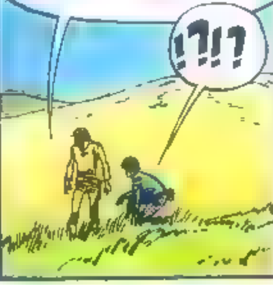

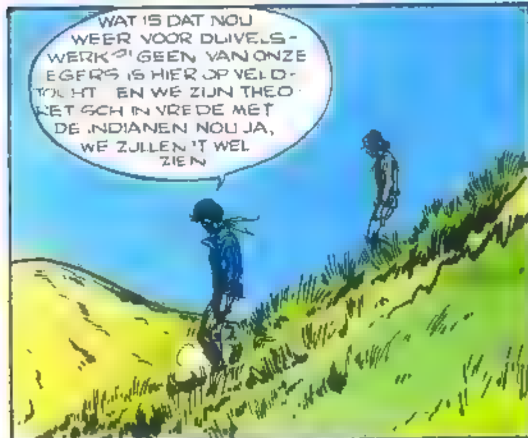

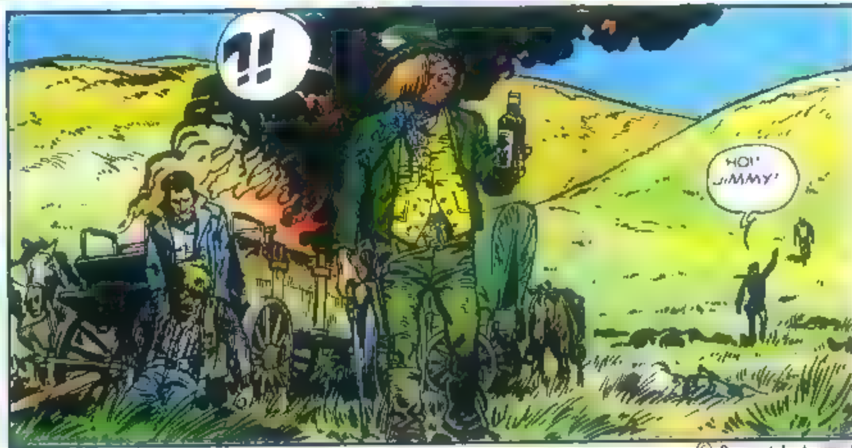
HET IJZEREN PAARD

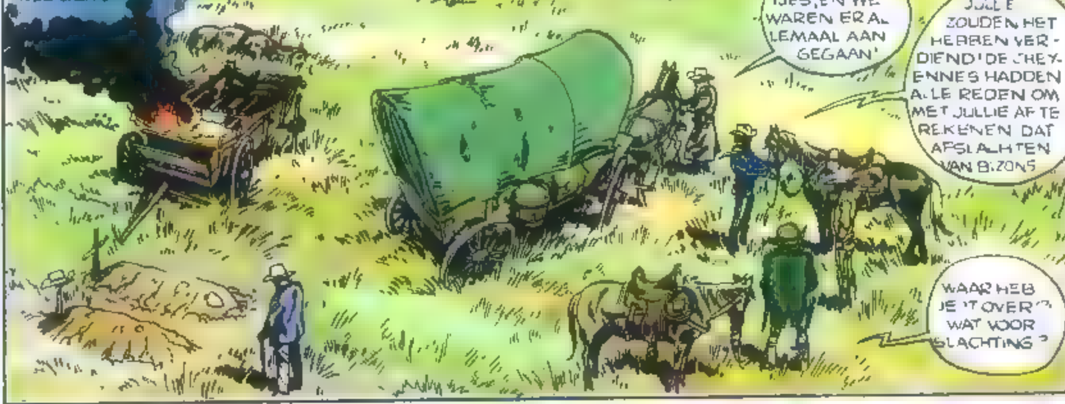

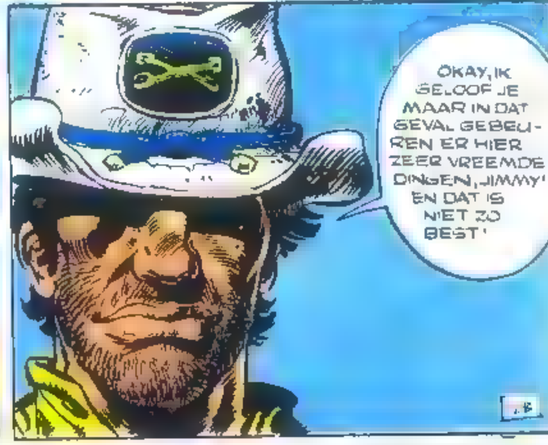

© Dargaud S.A.

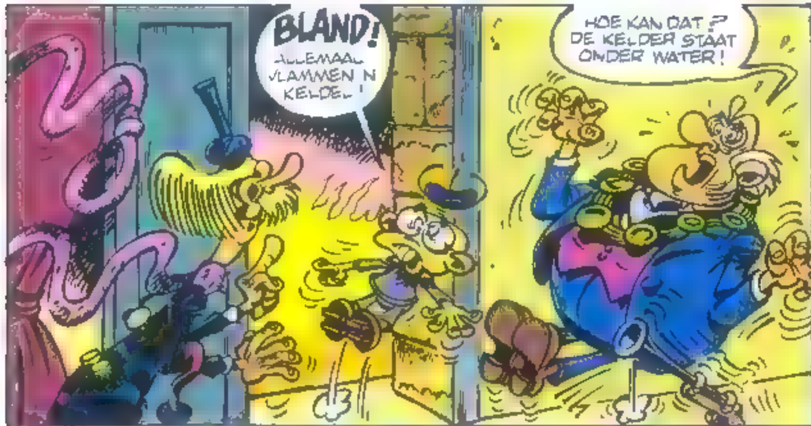

WORDT VERVOLGD

AMBROSIUS

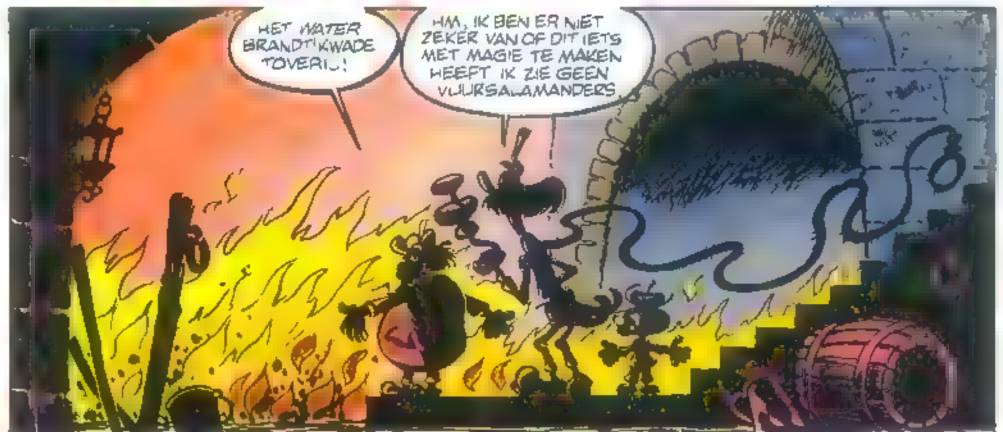
BLAND! ALLEMAAL VLAMMEN IN KELDEL!
HOE KAN DAT ?! DE KELDER STAAT ONDER WATER!

NA DE DREIGEMENTEN VAN FAUSTUS HEB IK DE KELDER LATEN ONDERLOPEN.

NEE! NEEEEE! DAT KAN NIET

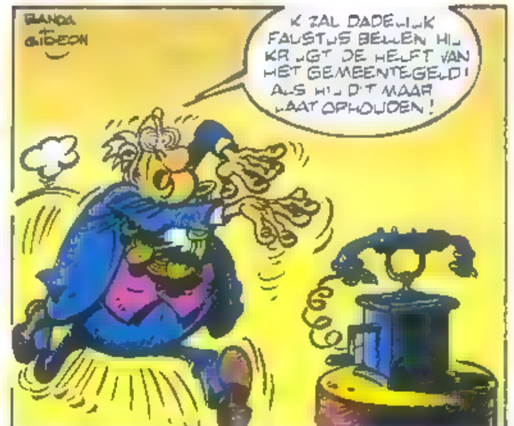
HET WATER BRANDT! KWADE TOVERIJ!
HM, IK BEN ER NIET ZEKER VAN OF DIT IETS MET MAGIE TE MAKEN HEEFT. IK ZIE GEEN VUURSALAMANDERS

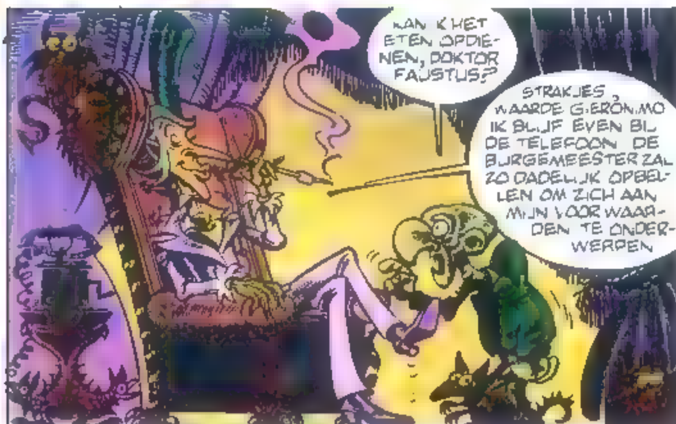
ZONDER SALAMANDERS IS DIT AL ERG GENOEG! HOE BLUS JE BRANDEND WATER ?!

HIER KAN IK NIET TEGENOP. IK GEEF ME GEWONNEN! IK ZAL BESCHERMGELD BETALEN!

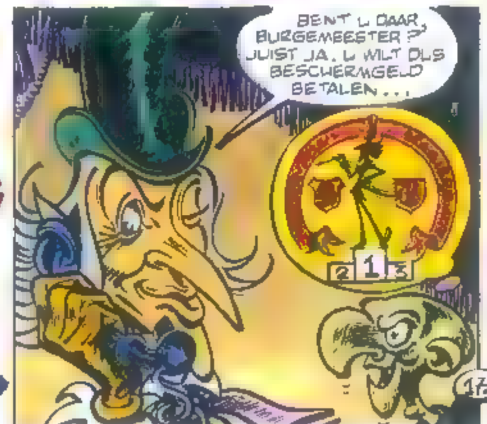
BANDA + GIDEON
IK ZAL DADELIJK FAUSTUS BELLEN. HIJ KRIJGT DE HELFT VAN HET GEMEENTEGELD! ALS HIJ DIT MAAR LAAT OPHOUDEN!

KAN IK HET ETEN OPDIENEN, DOKTOR FAUSTUS?
STRAKJES, WAARDE GIERONIMO. IK BLIJF EVEN BIJ DE TELEFOON. DE BURGEMEESTER ZAL ZO DADELIJK OPBELLEN OM ZICH AAN MIJN VOORWAARDEN TE ONDERWERPEN.

ZIE DAAR. MIJN PROGNOSE IS JUIST, ZOALS ALTIJD
RRING

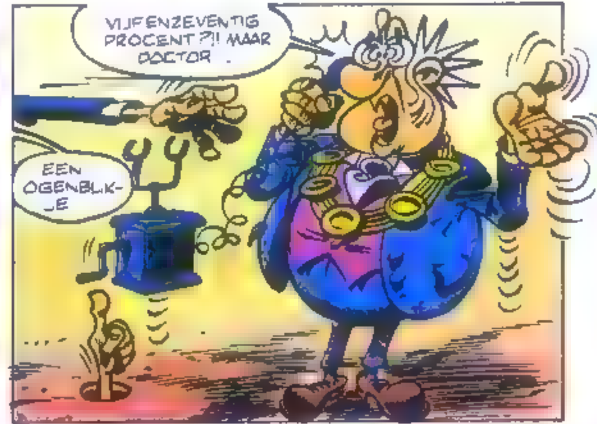
BENT U DAAR, BURGEMEESTER ? JUIST JA. U WILT DUS BESCHERMGELD BETALEN...
2 1 3
13

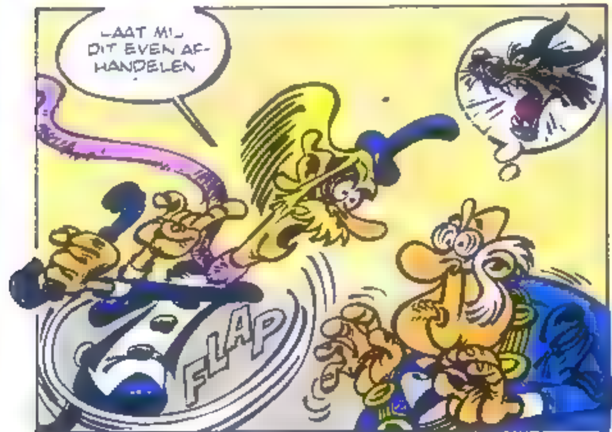
en de HEKSEN

DOOR GIDEON BRUGMAN
MET MEDEWERKING VAN L.HARTOG VAN BANDA

De burgemeester van Grimmoor wordt steeds bedreigd door de geheimzinnige Faustus en roept de hulp van Ambrosius in.

WORDT VERVOLGD

LIEN, PIEN en RIEN in de MODECLUB

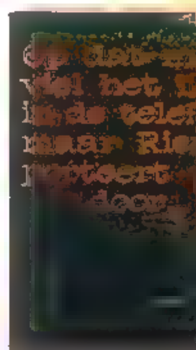

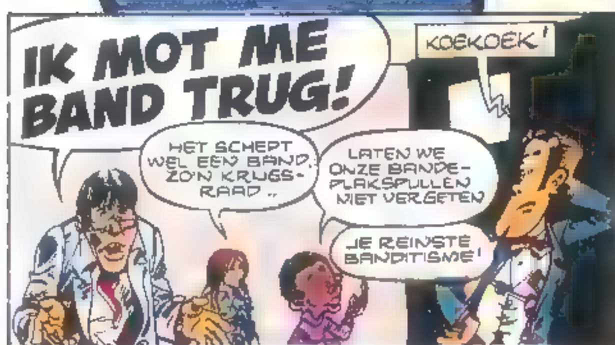

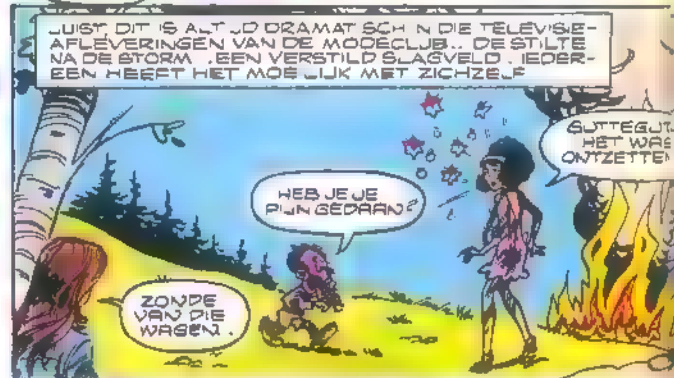

SAMENSTELLING:
HENK ALBERS

TEKST:
JAN VAN GELDEREN

LETTERTEKENEN:
RICHARDS STUDIO

IK ZOU MAAR GEZEGD HEBBEN DAT VAN DIE TAKKEN NATUURLIJK PLAUWEKUL IS, GEEN ZINNIG MENS DIE TAKKEN IN EEN BLOEMPOTJE KWEEKT, WE MOETEN ONS ECHT IN DIE BAND GAAN VASTBIJTEN...

LUCKY LUKE HET

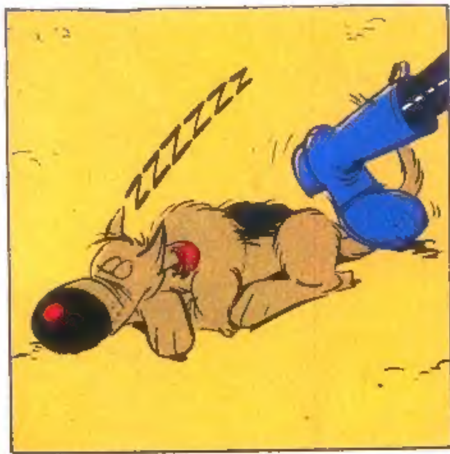

ESCORTE

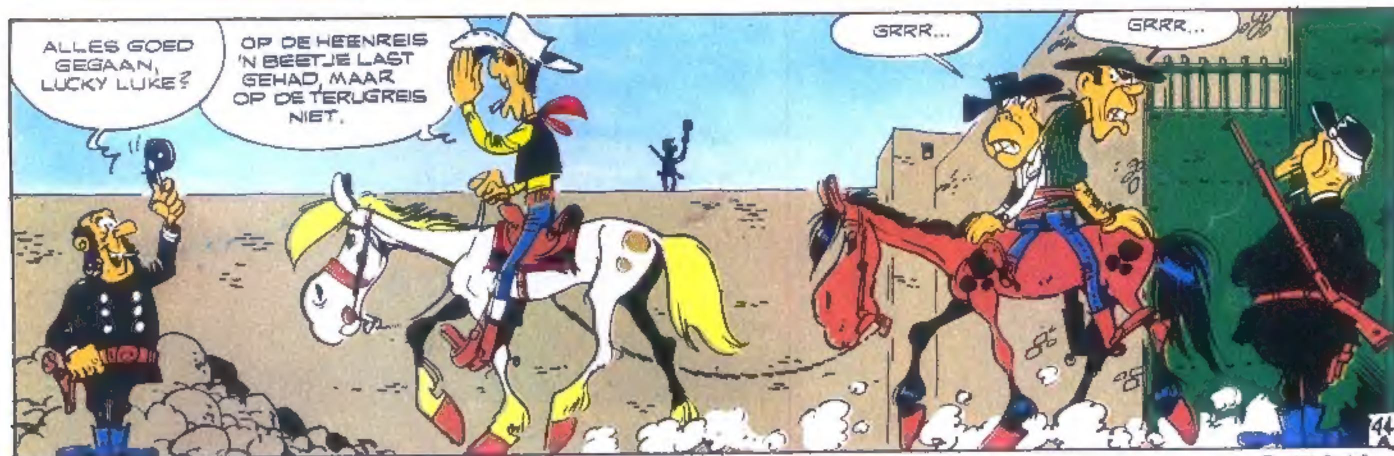
TEKST: GOSCINNY
TEKENINGEN: MORRIS

Na de nodige moeilijkheden staat Billy the Kid tenslotte in Bronco Pueblo terecht en dat zal nog wat strubbelingen geven...

NEDERLANDS
KAMPIOEN

EUROPEES
KAMPIOEN

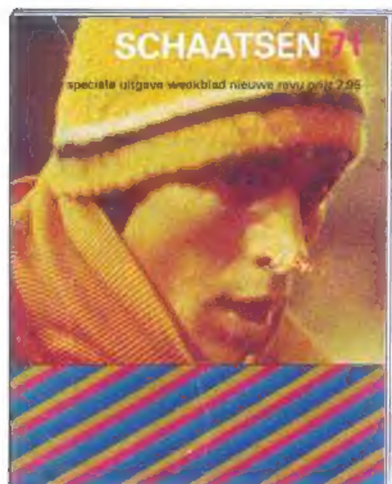

WERELD
KAMPIOEN

Wat wordt 't dit jaar, Ard?

Wat 't komend schaatsseizoen ook moge brengen voor Ard Schenk, ook dit jaar is er weer één zekere winner: het grandioze boek SCHAATSEN '71. Met natúúrlijk alle klassementen, dat spreekt vanzelf. Maar bovendien: 10 mensen die hun mening geven over Ard Schenk, van het meisje dat hem afwees tot Dag Fornaess, zijn tegenstander. Met een heldendicht in het fries op Atje Keulen Deelstra. Met een reportage over Elly van de Brom als hippy. Met een antwoord op de vraag waarom er geen opvolgster is voor Sjoukje Dijkstra.

SCHAATSEN 71
Nog beter dan alle vorige!

Zie je de wederverkoper niet, bestel dan per briefkaart bij De Geïllustreerde Pers N.V., Postbus 497, Amsterdam. Het boek wordt dan spoedig bij je thuisbezorgd.

Verkrijgbaar bij de GP-wederverkoper en in boek- en tijdschriftenhandel.